ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ 3ης ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1982 [1]

Kommanditgesellschaft in Firma Gebrüder Glunz κατά Hauptzollamt Hamburg-Waltershof (αἴτηση τοῦ Finanzgericht τοῦ Ἀμβούργου γιά τήν ἔκδοση προδικαστικῆς ἀποφάσεως)

«Κοινό δασμολόγιο — εἰδικός δασμός»

Ὑπόθεση 248/80

Περίληψη

Κοινό δασμολόγιο — Δασμοί — Εἰδικοί δασμοί ἐκφραζόμενοι σέ λογιστικές μονάδες — Μετατροπή στό ἐθνικό νόμισμα τοῦ Κράτους μέλους εἰσαγωγῆς — Ἐφαρμογή τῆς τιμῆς συναλλάγματος πού ἀντιστοιχεῖ πρός τήν δηλωθεῖσα στό ΔΝΤ ἰσοτιμία — Γενικός κανόνας C.3 — Κῦρος — Μείωση τῶν δασμῶν στό ποσό πού ἔχει ἐφαρμογή σέ περίπτωση εἰσαγωγῆς στό Κράτος μέλος μέ τό ἀσθενέστερο νόμισμα — Ἀνεπίτρεπτη

(Κανονισμός τοῦ Συμβουλίου 950/68, ὅπως ἐτροποποιήθη ἀπό τόν κανονισμό 2500/77, γενικός κανόνας C.3)

Ἀπό τήν ἐξέταση τοῦ γενικοῦ κανόνος C.3 τοῦ τίτλου I τοῦ πρώτου μέρους τοῦ παραρτήματος τοῦ κανονισμοῦ 2500/77 δέν προέκυψαν στοιχεῖα ἱκανά νά ἐπηρεάσουν τό κῦρος του. Ὁ κανόνας αὐτός ἔπρεπε νά ἐφαρμόζεται κατά τρόπον ὥστε, στήν περίπτωση εἰσαγωγῆς σέ Κράτος μέλος μέ ἰσχυρό νόμισμα, οἱ δασμοί πού ἐξεφράζοντο σέ λογιστικές μονάδες (ΛΜ) ἔπρεπε νά μετατρέπονται στό ἐθνικό νόμισμα τοῦ Κράτους μέλους στό ὁποῖο ἐπραγματοποιήθη ἡ εἰσαγωγή, σύμφωνα μέ τόν κανόνα, καί μή περιορίζονται μέχρι τοῦ ποσοῦ πού θά ὠφείλετο σέ περίπτωση εἰσαγωγῆς στό Κράτος μέλος μέ τό ἀσθενέστερο νόμισμα.

Στήν ὑπόθεση 248/80,

πού ἔχει ὡς ἀντικείμενο αἴτηση τοῦ Finanzgericht τοῦ Ἀμβούργου, πρός τό Δικαστήριο, κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 177 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, μέ τήν ὁποία ζητεῖται, στό πλαίσιο τῆς διαφορᾶς πού ἐκκρεμεῖ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου αὐτοῦ μεταξύ

Kommanditgesellschaft in Firma Gebrüder Glunz (ἑτερόρρυθμος ἑταιρία ὑπό τήν ἐπωνυμία «Ἀδελφοί Glunz»), Ἀμβοῦργο,

1 — Γλώσσα διαδικασίας: ἡ γερμανική.

καί

HAUPTZOLLAMT HAMBURG-WALTERSHOF (Κεντρικό Τελωνειακό Γραφεῖο τοῦ Ἀμβούργου-Waltershof),

ἡ ἔκδοση προδικαστικῆς ἀποφάσεως ὡς πρός τό κῦρος τοῦ γενικοῦ κανόνος C.3 κατά τήν ἑρμηνεία τοῦ κοινοῦ δασμολογίου, ὅπως διετυπώθη ἀπό τόν κανονισμό 2500/77 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 7ης Νοεμβρίου 1977, πού τροποποιεῖ τόν κανονισμό 950/68 περί κοινοῦ δασμολογίου (JO L 289, σ. 1),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο ἀπό τούς J. Mertens de Wilmars, πρόεδρο, G. Bosco, A. Touffait καί O. Due, προέδρους τμήματος, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, T. Koopmans, U. Everling, A. Χλωρό καί F. Grévisse, δικαστές,

γενικός εἰσαγγελεύς: Sir Gordon Slynn
γραμματεύς: A. Van Houtte

ἐκδίδει τήν ἀκόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τά πραγματικά περιστατικά τῆς ὑποθέσεως, ἡ ἐξέλιξη τῆς διαδικασίας καί οἱ παρατηρήσεις πού κατετέθησαν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ Ὀργανισμοῦ τοῦ Δικαστηρίου τῆς ΕΟΚ ἔχουν συνοπτικῶς ὡς ἑξῆς:

I — Πραγματικά περιστατικά καί ἔγγραφη διαδικασία

Ὁ γενικός κανόνας C.3, κοινός στήν ὀνοματολογία καί στούς δασμούς, τοῦ τίτλου I τοῦ πρώτου μέρους τοῦ παραρτήματος τοῦ κανονισμοῦ 950/68 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 28ης Ἰουνίου 1968, περί τοῦ κοινοῦ δασμολογίου (ABl. L 172, σ. 1) εἶναι διατυπωμένος ὡς ἀκολούθως:

«Ἡ ἀξία τῆς λογιστικῆς μονάδος (ΛΜ), βάσει τῆς ὁποίας ἐκφράζονται ὁρισμένοι εἰδικοί δασμοί ἤ προσδιορίζονται ὁρισμένες κλάσεις ἤ διακρίσεις, ἀνέρχεται σέ 0,88867088 γραμμάρια καθαροῦ χρυσοῦ. Ἡ

τιμή μετατροπῆς τῆς λογιστικῆς μονάδος σέ βελγικά φράγκα, γαλλικά φράγκα, γερμανικά μάρκα, ἰταλικές λιρέτες, φράγκα Λουξεμβούργου ἤ ὁλλανδικά φιορίνια εἶναι ἡ ἰσοτιμία πού ἔχει δηλωθεῖ γιά τά νομίσματα αὐτά στό Διεθνές Νομισματικό Ταμεῖο καί ἔχει ἀναγνωρισθεῖ ἀπό αὐτό.»

Τό κείμενο τοῦ κανονισμοῦ 2500/77, περί τροποποιήσεως τοῦ κανονισμοῦ 950/68, διαφέρει ἀπό τόν τελευταῖο μόνο κατά τό ὅτι στά νομίσματα τῶν ἀρχικῶν Κρατῶν μελῶν προσθέτει τά νομίσματα τῶν Κρατῶν μελῶν πού προσεχώρησαν στήν Κοινότητα τήν 1η Ἰανουαρίου 1973.

Μέ τόν κανονισμό 2800/78, τῆς 27ης Νοεμβρίου 1978 (ABl. L 335, σ. 1), περί τροποποιήσεως τοῦ κανονισμοῦ 950/68, τό Συμβούλιο ἀντικατέστησε τόν κανόνα C.3 μέ ἕναν κανόνα πού καθώρισε τήν ἀξία τῆς εὐρωπαϊκῆς λογιστικῆς μονάδος (ΕΛΜ) σέ κάθε ἐθνικό νόμισμα, δεδομένου ὅτι, δυνάμει τοῦ κανονισμοῦ 2779/78, τῆς 23ης Νοεμβρίου 1978 (ABl. L 333, σ. 5), στίς πράξεις πού θεσπίζονται στόν τελωνειακό τομέα πρέπει νά χρησιμοποιεῖται ἡ μονάδα αὐτή.

Τόν Αὔγουστο τοῦ 1978, ἡ ἐπιχείρηση Glunz τοῦ Ἀμβούργου εἰσήγαγε κεραμικά ἀγαλματίδια προερχόμενα ἀπό τήν Ταϊβάν, χαρακτηριζόμενα ὡς «Ceramic Angels », μέ μορφή μικρῆς, ἐνδεδυμένης κόρης, τῆς ὁποίας οἱ βραχίονες καί τά χέρια ἐσχημάτιζαν κηροπήγιο. Ἡ ἐπιχείρηση Glunz ἐδήλωσε τά ἀγαλματίδια ὡς χριστουγεννιάτικους ἀγγέλους ἀπό πορσελάνη μέ κηρία, ὑπαγόμενα στήν κλάση 97.05 τοῦ κοινοῦ δασμολογίου (... ἐξαρτήματα διά δένδρα Χριστουγέννων καί παρόμοια εἴδη δι' ἑορτάς Χριστουγέννων· δασμός: 10 %). Τό κεντρικό γραφεῖο τῶν τελωνείων τοῦ Ἀμβούργου-Waltershof προέβη στόν ἐκτελωνισμό βάσει τῆς δηλώσεως αὐτῆς, μέ ἀπόφαση τήν ὁποία ἐχαρακτήρισε ὡς προσωρινή. Κατά συνέπεια, ἐπεβλήθη στά ἀγαλματίδια δασμός 10 %.

Μέ φορολογικό διορθωτικό σημείωμα τῆς 26ης Σεπτεμβρίου 1978, τό καθ' οὗ στήν κυρία δίκη κατέταξε τά ἀγαλματίδια στήν δασμολογική διάκριση 69.13 B (ἀγαλματίδια ... ἐκ πορσελάνης· δασμός 11 % μέ κατώτατο ποσό εἰσπράξεως 70 λογιστικές μονάδες ἀνά 100 χιλιόγραμμα μικτοῦ βάρους).

Ὁ συντελεστής πού εἶχε δηλωθεῖ στό Διεθνές Νομισματικό Ταμεῖο ἀπό τήν Ὁμοσπονδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας γιά τήν ποσότητα τοῦ καθαροῦ χρυσοῦ πού ἀναφέρεται στόν γενικό κανόνα C.3 ἦταν 3,66 γερμανικά μάρκα (DM) καί, κατά συνέπεια, 70 λογιστικές μονάδες ἰσοδυναμοῦσαν μέ 256,20 DM. Βάσει αὐτῆς τῆς ἰσοτιμίας, γιά τό μικτό βάρος τῶν εἰσαχθέντων ἐμπορευμάτων, δηλαδή ἐν συνόλω 28 128 χιλιόγραμμα, προέκυπτε δασμολογική ἐπιβάρυνση ἴση πρός 72 045,49 DM. Βάσει τοῦ δασμοῦ 11 % θά προέκυπτε, ἀντίθετα, ἐπιβάρυνση ἴση πρός 18 386,19 DM μόνο. Ἔπρεπε, συνεπῶς, νά ἐφαρμοσθεῖ ὁ δασμός τῶν 70 λογιστικῶν μονάδων ἀνά 100 χιλιόγραμμα.

Κατά τῆς ἀποφάσεως περί φορολογικῆς διορθώσεως ἡ ἐπιχείρηση Glunz ἤσκησε ἔνσταση, ἡ ὁποία ἀπερρίφθη ὡς ἀβάσιμη. Τήν 10η Ὀκτωβρίου 1979, ἡ ἐπιχείρηση ἤσκησε προσφυγή ἐνώπιον τοῦ Finanzgericht τοῦ Ἀμβούργου, ἐπικαλουμένη, ἀφ' ἑνός μέν, ὅτι ἡ κατάταξη τοῦ ἐν λόγω ἐμπορεύματος στήν διάκριση 69.13 B ἦταν ἀδικαιολόγητη, ἀφ' ἑτέρου δέ, ὅτι δέν ἐπιτρέπεται νά ἐπιβάλλεται δασμολογική ἐπιβάρυνση μεγαλύτερη ἀπό ἐκείνη πού ἐπιβάλλεται κατά τήν εἰσαγωγή σέ Κράτη μέλη μέ ἀσθενέστερα νομίσματα. Τό καθ' οὗ τῆς κυρίας δίκης ὑπεστήριξε ἐνώπιον τοῦ Finanzgericht ὅτι μείωση τῶν δασμῶν στό ποσό πού ἐφαρμόζεται κατά τήν εἰσαγωγή στό Κράτος μέλος μέ τό πιό ἀσθενέστερο νόμισμα ἔπρεπε νά ἀποκλεισθεῖ.

Τό Finanzgericht τοῦ Ἀμβούργου δέν ἐδέχθη τό πρῶτο ἐπιχείρημα τῆς ἐπιχειρήσεως Glunz ὡς πρός τήν ὀρθή δασμολογική κατάταξη τοῦ ἐπιδίκου ἐμπορεύματος. Ὡς ἐκ τούτου, δέν ὑπέβαλε τό ζήτημα αὐτό στό Δικαστήριο. Ὡς πρός τό δεύτερο ἐπιχείρημα, ὅμως, ἔκρινε ὅτι ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὡς πρός τήν ἑρμηνεία καί τό κῦρος διατάξεων τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου. Ἐπειδή

ἡ ἀπόφασή του ἐξηρτᾶτο ἀπό τήν ἑρμηνεία αὐτή, τό Finanzgericht ἀπεφάσισε, μέ διάταξη πού περιῆλθε στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου τήν 6η Νοεμβρίου 1980, νά ἀναβάλει τήν ἐκδίκαση τῆς ὑποθέσεως καί νά ὑποβάλει στό Δικαστήριο τό ἀκόλουθο προδικαστικό ἐρώτημα:

«Ὁ γενικός κανόνας C.3 τοῦ τίτλου I τοῦ πρώτου μέρους τοῦ παραρτήματος τοῦ κανονισμοῦ (ΕΟΚ) 2500/77 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 7ης Νοεμβρίου 1977, εἶναι ἄκυρος κατά τήν ἐφαρμογή του στήν δασμολογική διάκριση 69.13 Β τοῦ κοινοῦ δασμολογίου κατά τό μέτρο κατά τό ὁποῖο, σέ περίπτωση εἰσαγωγῆς τοῦ ἐμπορεύματος σέ Κράτος μέλος μέ ἰσχυρό νόμισμα, θά συνεπήγετο μεγαλύτερη δασμολογική ἐπιβάρυνση ἀπό ὅ,τι στήν περίπτωση εἰσαγωγῆς στό Κράτος μέλος τοῦ ὁποίου τό νόμισμα ἔχει ὑποστεῖ τήν μεγαλύτερη ὑποτίμηση ἐν σχέσει πρός τήν ἰσοτιμία πού ἐδηλώθη στό Διεθνές Νομισματικό Ταμεῖο ἢ οἱ προαναφερθεῖσες διατάξεις πρέπει νά ἑρμηνεύονται ὑπό τήν ἔννοια ὅτι οἱ ἐπιβαλλόμενοι δασμοί δέν δύνανται νά ὑπερβαίνουν τό ποσό πού θά εἰσεπράττετο σέ περίπτωση εἰσαγωγῆς στό Κράτος μέλος μέ τό ἀσθενέστερο νόμισμα;»

Τό Finanzgericht ἀναφέρει ὅτι ἄν τό ἐμπόρευμα εἶχε εἰσαχθεῖ στήν Ἰταλία, ἡ ἐπιχείρηση Glunz θά κατέβαλε δασμό κατά πολύ χαμηλότερο: λαμβανομένης ὑπ' ὄψη τῆς ἰσοτιμίας τῶν 625 λιρετῶν πού εἶχε δηλωθεῖ ἀπό τήν Ἰταλία στό ΔΝΤ, ἡ δασμολογική ἐπιβάρυνση θά ἀνήρχετο σέ 29 342,30 DM.

Τό Finanzgericht στηρίζει κυρίως τήν δικανική του ἐκτίμηση στίς ἀκόλουθες σκέψεις:

«Ἡ διαφορά τῆς δασμολογικῆς ἐπιβαρύνσεως στά διάφορα Κράτη μέλη εἶναι ἀσυμβίβαστη πρός τήν θεμελιώδη ἔννοια τῆς τελωνειακῆς ἑνώσεως. Ἡ τελωνειακή ἕνωση συνιστᾶ τήν βάση τῆς Κοινότητος· ἕνα ἀπό τά οὐσιώδη στοιχεῖα τῆς τελωνειακῆς ἑνώσεως εἶναι ἡ υἱοθέτηση κοινοῦ δασμολογίου στίς σχέσεις μέ τίς τρίτες χῶρες (ἄρθρο 9 παράγραφος 1 τῆς συνθήκης ΕΟΚ). Τό δασμολόγιο περιλαμβάνει καί δασμούς, οἱ ὁποῖοι καθορίζονται εἴτε ὡς ποσοστό τῆς δασμολογητέας ἀξίας εἴτε ὡς πάγιο ποσό, ἐκφραζόμενο σέ χρῆμα ἢ σέ ἄλλη μονάδα βάσει παραγόντων ὑπολογισμοῦ σχετικῶν πρός τό βάρος, τόν ὄγκο ἢ τόν ἀριθμό (πχ. τό καθαρό βάρος), δηλαδή τούς εἰδικούς δασμούς. Συνεπῶς, ἡ τελωνειακή ἕνωση ἀπαγορεύει τήν ὕπαρξη διαφορετικῶν δασμῶν ἐκφραζομένων στά νομίσματα τῶν Κρατῶν μελῶν.

Ταυτοχρόνως, ὁ διαφορετικός βαθμός δασμολογικῆς ἐπιβαρύνσεως συνιστᾶ διάκριση πού παραβιάζει τήν γενική ἀρχή τῆς ἰσότητος. Ἐφ' ὅσον αὐτό τοῦτο τό κοινοτικό δίκαιο θεσπίζει κανόνες καί ἐφ' ὅσον δέν ἐφαρμόζονται οὔτε ἐθνικές διατάξεις σέ μή ἐναρμονισμένους τομεῖς τοῦ δικαίου οὔτε ἐσωτερικές διατάξεις ἐφαρμογῆς, οἱ ὁποῖες ἐπιτρέπουν τήν ὕπαρξη στά διάφορα Κράτη μέλη ρυθμίσεων πού διαφέρουν ἡ μία ἀπό τήν ἄλλη ἐντός στενῶν καί σαφῶς προσδιορισμένων ὁρίων, ἡ ἀρχή τῆς ἰσότητος ἀπαιτεῖ τήν ὀργάνωση τοῦ συστήματος δασμῶν πού τροφοδοτοῦν τόν κοινοτικό προϋπολογισμό κατά τέτοιο τρόπο, ὥστε νά βαρύνει ὁμοιομόρφως, δηλαδή ἐξ ἴσου, ὅλους ὅσους πληροῦν τίς προϋποθέσεις πού προσδιορίζονται ἀπό τήν κοινοτική ρύθμιση γιά τήν ἐπιβολή τῶν δασμῶν αὐτῶν. Τό γεγονός ὅτι ἡ εἰσαγωγή γίνεται μέσω τοῦ Κράτους μέλους Α ἀντί τοῦ Κράτους μέλους Β δέν ἀναγνωρίζεται ἀπό καμμία διάταξη τῆς συνθήκης ὡς ἀποφασιστικό κριτήριο γιά τόν ὑπολογισμό τῶν δασμῶν. Ὁμοίως, ἡ ὕπαρξη ἑνός κατωτάτου εἰδικοῦ δασμοῦ δέν δικαιολογεῖ διαφορές δασμολογικῆς ἐπιβαρύνσεως. Σκοπός τῶν κατωτάτων εἰδικῶν δασμῶν εἶναι νά ἀποφευχθεῖ ἡ μείωση τῆς τελωνειακῆς προστασίας κάτω ἑνός κατωτάτου ποσοῦ σέ περίπτωση χαμηλῶν τιμῶν ἢ πτώσεως τῶν τιμῶν στήν παγκόσμια ἀγορά. Ἀλλά ἄν αὐτό τό ἀποτέλεσμα δημιουργεῖται σέ Κράτος μέλος μέ ἀσθενές νόμισμα, ὁ νομοθέτης εἶναι ὑποχρεωμένος, σύμφωνα μέ τήν θεμελιώδη ἔννοια τῆς τελωνειακῆς ἑνώσεως

σέ συνδυασμό μέ τήν άρχή τῆς ἰσότητος, νά λάβει μέτρα ἰσοδυνάμου ἀποτελέσματος γιά τά Κράτη μέλη μέ ἰσχυρό νόμισμα. Οἱ δυσχέρειες, πού ἐκτίθενται στίς παρατηρήσεις τοῦ Συμβουλίου καί τῆς Ἐπιτροπῆς στήν ὑπόθεση 135/79, καί οἱ ὁποῖες προεκλήθησαν λόγω τῆς μεταβάσεως ἀπό τήν λογιστική μονάδα στό σύστημα τῆς εὐρωπαϊκῆς λογιστικῆς μονάδος (πού βασίζεται σέ ἕνα «καλάθι» νομισμάτων) καί ἐφαρμόζεται ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1979, δέν δύνανται νά δικαιολογήσουν τήν παράλειψη ἀναπροσαρμογῆς τῆς μονάδος ὑπολογισμοῦ πού χρησιμοποιεῖται στόν κανονισμό (ΕΟΚ) 2500/77 πρός τίς μεταβληθεῖσες συναλλαγματικές ἰσοτιμίες, ὅπως ἐπιβάλλει ἡ βασική ἔννοια τῆς τελωνειακῆς ἑνώσεως. Πρέπει ἀκόμη νά παρατηρηθεῖ σχετικά μέ τό σημεῖο αὐτό ὅτι τό δασμολόγιο περιέχει εἰδικούς δασμούς μόνο γιά σχετικά περιορισμένο ἀριθμό ἐμπορευμάτων καί ὅτι ἐπομένως οἱ συνέπειες μιᾶς προσαρμογῆς θά ἦταν περιορισμένες. Ἀκόμη καί ἄν γίνει δεκτή ἡ δικαιολογία ὅτι ὑπῆρχαν νομοθετικές ἢ διοικητικές δυσχέρειες γιά τήν ἀναπροσαρμογή τῶν τιμῶν μετατροπῆς τῆς λογιστικῆς μονάδος πρός τίς πραγματικές σχέσεις τῶν ἰσοτιμιῶν, παραμένει ἀμφίβολο ἄν μία σημαντική διαφορά δασμολογικῆς ἐπιβαρύνσεως, ὑπερβαίνουσα τά 100 %, ἀνάλογα μέ τό ἄν τό ἐμπόρευμα εἰσάγεται μέσω Ἰταλίας ἢ μέσω Γερμανίας, δύναται νά θεωρηθεῖ ἐπιτρεπτή.»

Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 20 τοῦ Πρωτοκόλλου περί τοῦ Ὀργανισμοῦ τοῦ Δικαστηρίου ΕΟΚ, γραπτές παρατηρήσεις κατέθεσαν ἡ ἐπιχείρηση Glunz, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν J. Gündisch, δικηγόρο Ἀμβούργου, τό Συμβούλιο, τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἐκπροσωπούμενο ἀπό τόν νομικό του σύμβουλο, A. Sacchettini, καί ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν νομικό της σύμβουλο, P. Gilsdorf, ἐπικουρούμενο ἀπό τόν M. Schäfers.

Κατόπιν ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ καί μετ' ἀκρόαση τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως, τό Δικαστήριο ἀπεφάσισε τήν ἔναρξη τῆς προφορικῆς διαδικασίας χωρίς προηγουμένη διεξαγωγή ἀποδείξεων.

II — Γραπτές παρατηρήσεις πού κατετέθησαν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου

Ἡ ἐπιχείρηση Glunz φρονεῖ ὅτι τό Finanzgericht ζητεῖ μέ τό προδικαστικό του ἐρώτημα ἀπό τό Δικαστήριο νά προσδώσει τίς συνέπειες τῆς ἀποφάσεως πού ἐξεδόθη τήν 3η Ἰουνίου 1980 στήν ὑπόθεση 135/79 (Gedelfi, Slg. 1980, σ. 1713) σέ κάπως διαφορετικά πραγματικά περιστατικά. Στήν ἀπόφαση αὐτή τό Δικαστήριο δέν ἐδέχθη βέβαια οὔτε τήν ἄποψη πού ὑπεστηρίχθη ἀπό τήν ἑταιρία Gedelfi καί τό Finanzgericht τοῦ Ἀμβούργου οὔτε τήν ἄποψη τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως, σύμφωνα μέ τήν ὁποία ὁ γενικός κανόνας C.3 τοῦ παραρτήματος τοῦ κανονισμοῦ 2500/77 θά ἔπρεπε νά ἀκυρωθεῖ κατά τό μέρος κατά τό ὁποῖο εἶχε ὡς συνέπεια τήν εἴσπραξη εἰσφορᾶς κατά τήν εἰσαγωγή χυμοῦ πορτοκαλιῶν στήν Ὁμοσπονδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας, ἐνῶ κατά τήν εἰσαγωγή τοῦ ἴδιου χυμοῦ πορτοκαλιῶν σέ ἄλλο Κράτος μέλος δέν εἰσεπράττετο εἰσφορά. Ἐν τούτοις, τό Δικαστήριο κατέληξε στό ἴδιο ἀπό οἰκονομικῆς ἀπόψεως ἀποτέλεσμα. Ἔκρινε ὅτι τό ἄρθρο 2 τοῦ κανονισμοῦ 516/77 τοῦ Συμβουλίου, σέ συνδυασμό μέ τό παράρτημα I τοῦ κανονισμοῦ αὐτοῦ, πρέπει νά ἑρμηνευθεῖ κατά τήν ἔννοια ὅτι δέν πρέπει νά ἐπιβάλλεται εἰσφορά σέ προστιθεμένη ζάχαρη κατά τήν εἰσαγωγή χυμοῦ πορτοκαλιοῦ σέ ἕνα Κράτος μέλος, ὅταν διαπιστώνεται ὅτι ὁ ἴδιος αὐτός χυμός πορτοκαλιοῦ δέν ὑπόκειται σέ εἰσφορά σέ ἄλλα Κράτη μέλη.

Ἡ ἴδια ἡ Ἐπιτροπή ἀνέφερε κατά τήν ἐκδίκαση τῆς ὑποθέσεως 135/79 ὅτι οἱ διαφορετικές τιμές μετατροπῆς δύνανται νά ἔχουν ἐπιπτώσεις τόσο ὅταν ὁ προσδιορισμός μιᾶς δασμολογικῆς κλάσεως γίνεται βάσει τῆς ἀξίας τοῦ ἐμπορεύματος ὅσο καί ὅταν ὁ δασμός δέν ἐξαρτᾶται ἀπό τήν ἀξία αὐτή (εἰδικός δασμός). Ἀφ' ἑαυτῆς, ἡ παρατή-

ρηση αὐτή καθιστᾶ σαφές ὅτι, καί στήν παροῦσα κυρία ὑπόθεση, ἡ ἀπόφαση στήν ὑπόθεση Gedelfi πρέπει νά ὁδηγήσει στήν ἑρμηνεία τῶν ἐφαρμοστέων διατάξεων κατά τήν ἔννοια ὅτι ἡ ἐπιβάρυνση πού ἐπιβάλλεται στόν εἰσαγωγέα σέ Κράτος μέλος δέν πρέπει νά ὑπερβαίνει ἐκείνη πού τοῦ ἐπιβάλλεται σέ ἄλλο Κράτος μέλος.

Ὁ γενικός εἰσαγγελεύς εἶχε ἀναφέρει στίς προτάσεις του ὅτι ἡ λύση ἐξηρτᾶτο κυρίως ἀπό τούς σκοπούς τῆς τελωνειακῆς ἑνώσεως, εἶχε δέ σχετικῶς παραπέμψει στήν ἀπόφαση τῆς 13ης Δεκεμβρίου 1973, στίς συνεκδικασθεῖσες ὑποθέσεις 37 καί 38/73 (Diamantarbeiders, Slg. 1973, σ. 1609), σύμφωνα μέ τήν ὁποία τό «κοινό δασμολόγιο ἀποβλέπει στήν ἐπίτευξη ἐξισώσεως τῶν τελωνειακῶν ἐπιβαρύνσεων πού ἐπιβάλλονται στά σύνορα τῆς Κοινότητος ἐπί τῶν προϊόντων πού εἰσάγονται ἀπό τρίτες χῶρες πρός τόν σκοπό ἀποφυγῆς κάθε ἐκτροπῆς τῆς κατευθύνσεως τοῦ ἐμπορίου στίς σχέσεις μέ τίς χῶρες αὐτές καί κάθε στρεβλώσεως στήν ἐσωτερική ἐλεύθερη κυκλοφορία ἤ στούς ὅρους τοῦ ἀνταγωνισμοῦ».

Ἡ ἐπιχείρηση Glunz φρονεῖ ὅτι οἱ διαφορές πού ὑφίστανται μεταξύ τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν τῶν δύο ὑποθέσεων δέν πρέπει νά ὁδηγήσουν σέ διαφορετική λύση. Πράγματι, διαφορετικοί ἐξωτερικοί δασμοί θά εἶχαν ὡς συνέπεια νά μεταβληθεῖ τό ρεῦμα τοῦ ἐμπορίου κατά τρόπο δυνάμενο νά προκαλέσει στρεβλώσεις τοῦ ἀνταγωνισμοῦ καί, κατά συνέπεια, νά παρεμποδίσει τήν ἀνάπτυξη τῆς Κοινότητος. Τοῦτο καταδεικνύεται μέ ἰδιαίτερη ἐνάργεια στήν παροῦσα περίπτωση, κατά τήν ὁποία ἡ δασμολογική ἐπιβάρυνση στήν Ὁμοσπονδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας εἶναι ὑπερδικλασία ἀπό ἐκείνη τῆς Ἰταλίας.

Στούς ἰσχυρισμούς περί τοῦ ἐναντίου, πού ἀνέπτυξαν ἡ Ἐπιτροπή καί τό Συμβούλιο κατά τήν ἐκδίκαση τῆς ὑποθέσεως 135/79, ἡ ἐπιχείρηση Glunz ἀντιτάσσει τήν ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου, ἡ ὁποία ἐξήτασε καί ἀπέρριψε ὡς ἀβασίμους τούς ἰσχυρισμούς αὐτούς. Ἡ ἐπιχείρηση προσθέτει ὅτι τό κυριο ἐλάττωμα τῶν ἀντιθέτων αὐτῶν ἰσχυρισμῶν ἔγκειται στό ὅτι ἀφοροῦσαν προεχόντως τήν ἀπαγόρευση τῶν διακρίσεων, μόνο δέ κατά τρόπο ἀνεπαρκῆ τό πνεῦμα καί τόν σκοπό τῆς τελωνειακῆς ἑνώσεως, ἡ ὁποία ἀποβλέπει στήν ἐγκαθίδρυση ἴσων ὅρων ἀνταγωνισμοῦ σέ ὅλα τά Κράτη μέλη καί πρός τήν ὁποία ἀντίκειται ἕνα καθεστώς πού ἐπιβάλλει δασμολογικές ἐπιβαρύνσεις καταφώρως ἄνισες, ἀνάλογα μέ τό κράτος στό ὁποῖο πραγματοποιεῖται ἡ εἰσαγωγή. Γιά τόν λόγο αὐτό, ὁ γενικός εἰσαγγελεύς διετύπωσε, στήν ὑπόθεση Gedelfi, τήν γνώμη ὅτι τό Συμβούλιο «δέν διαθέτει τόσο περιθώριο ἐκτιμήσεως ὥστε νά ἀγνοεῖ τίς θεμελιώδεις ἀρχές πού καθιερώνει ἡ συνθήκη, ὅπως εἶναι οἱ ἀρχές περί τῆς τελωνειακῆς ἑνώσεως».

Τό πρόβλημα πού ἀνέκυψε στήν παροῦσα ὑπόθεση ἀφορᾶ 37 δασμολογικές διακρίσεις, ἀπό τίς ὁποῖες 15 ἀνάγονται σέ γεωργικά προϊόντα, πού ὁπωσδήποτε ἀποτελοῦν σημαντικό μέρος τῶν ἐμπορευμάτων τοῦ κοινοῦ δασμολογίου. Ἐπί πλέον, τά ἐπίδικα ἐμπορεύματα ὑπόκεινται σέ πραγματικό ἀνταγωνισμό, δεδομένου ὅτι ἡ ἐπιχείρηση Glunz, ὡς εἰσαγωγεύς ἐμπορευμάτων ἀπό τήν Ἀνατολική Ἀσία, ἀνταγωνίζεται παρόμοιες ἑταιρίες σέ σέ ὅλες τίς ἄλλες χῶρες τῆς Κοινότητος. Ἡ ἀνισότης τῆς δασμολογικῆς ἐπιβαρύνσεως θά ἐσήμαινε ὅτι πχ. ἰταλοί εἰσαγωγεῖς θά ἠδύναντο νά εἰσάγουν τήν παρτίδα τῶν ἀγαλματιδίων σέ τιμή κατώτερη κατά 43 000 DM περίπου ἀπό τήν τιμή πού κατέβαλε ἡ ἐπιχείρηση Glunz. Ἡ διατήρηση μιᾶς τέτοιας ἀνισότητος δασμολογικῆς ἐπιβαρύνσεως εἶναι βέβαιο ὅτι θά προκαλέσει ἐκτροπή τῶν ρευμάτων εἰσαγωγῆς ἀπό τήν Ὁμοσπονδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας πρός τά Κράτη μέλη μέ ἀσθενέστερο νόμισμα.

Τό *Συμβούλιο* ἀναφέρει ὅτι, ὅταν ἐθεσπίσθη ὁ γενικός κανόνας C.3 εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τήν διασφάλιση σέ ὅλα τά Κράτη μέλη τῆς ἰσότητος τῆς δασμολογικῆς ἐπιβαρύνσεως πού προέκυπτε ἀπό τήν ἐφαρμογή τοῦ κοινοῦ δασμολογίου. Ὅλο καί ἐντονότερες διαταραχές τοῦ διεθνοῦς νομισματικοῦ συστήματος ἐνόθευσαν ἐν συνεχεία τήν κανονική λειτουργία ὅλων τῶν κοινο-

τικῶν μηχανισμῶν πού ἐβασίζοντο στό σύστημα τῆς λογιστικῆς μονάδος, μεταξύ τῶν ὁποίων καί τοῦ γενικοῦ κανόνος C.3. Ἡ Κοινότης δέν εἶχε ἐν τούτοις τήν δυνατότητα νά ἀσκήσει ὁποιονδήποτε ἔλεγχο ἐπί τῶν διαταραχῶν αὐτῶν, οἱ ὁποῖες προεκλήθησαν ἀπό γεγονότα πού δέν ὑπήγοντο στήν ἁρμοδιότητά της. Δεδομένου ὅτι οἱ ἀνωτέρω διαταραχές ἦταν μεταγενέστερες τῆς θεσπίσεως τοῦ κανόνος C.3, ὁ ὁποῖος παρέμεινε ἀμετάβλητος σέ ὅλους τούς κανονισμούς, οἱ ὁποῖοι ἐτροποποίησαν τόν βασικό κανονισμό 950/68, μέ τόν ὁποῖο εἰσήχθη ὁ κανόνας, τό Συμβούλιο φρονεῖ ὅτι δέν εἶναι δυνατόν νά διατυπωθοῦν κατ' αὐτοῦ ἐπικρίσεις ἐπειδή ἤσκησε τήν ἁρμοδιότητά του κατά τρόπο πού προκαλεῖ μία «διαφορά τῆς δασμολογικῆς ἐπιβαρύνσεως στά διάφορα Κράτη μέλη, ἀσυμβίβαστη πρός τήν θεμελιώδη ἔννοια τῆς τελωνειακῆς ἑνώσεως». Κατά συνέπεια, τό Συμβούλιο δέν δύναται νά ἐλεγχθεῖ γιά «εἰσαγωγή διακρίσεως ἡ ὁποία παραβιάζει τήν γενική ἀρχή τῆς ἰσότητος».

Πράγματι, ἡ Κοινότης προσεπάθησε ἐπί μακρόν νά ἐπιτύχει ἕναν ἐπαρκέστερο προσδιορισμό τῆς λογιστικῆς μονάδος. Πρός τόν σκοπό αὐτόν ἡ Ἐπιτροπή ὑπέβαλε στό Συμβούλιο, τήν 6η Ὀκτωβρίου 1976, μία πρόταση περί εἰσαγωγῆς τῆς χρησιμοποιήσεως τῆς εὐρωπαϊκῆς λογιστικῆς μονάδος (ΕΛΜ) σέ ὅλες τίς κοινοτικές νομικές πράξεις, περιλαμβανομένου καί τοῦ κοινοῦ δασμολογίου. Ἡ πρόταση τῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία ἐθεμελιώθη ἰδίως στά ἄρθρα 209 καί 235 τῆς συνθήκης, ἔγινε ἀντικείμενο τῶν διαβουλεύσεων πού προβλέπονται ἀπό τά ἄρθρα αὐτά, δηλαδή μέ τήν Συνέλευση καί τό Ἐλεγκτικό Συνέδριο. Τό τελευταῖο διεβίβασε τήν γνώμη του στό Συμβούλιο μόλις τήν 22α Ἰουνίου 1978. Ἐξ ἄλλου, ἡ παύση τῆς ἰσχύος τῶν ἰσοτιμιῶν πού ἐδηλοῦντο στό ΔΝΤ μετά τήν ἔναρξη ἰσχύος, τήν 14η Ἀπριλίου 1978, τῶν τροποποιήσεων τοῦ καταστατικοῦ του, προεκάλεσε τήν ἐπιτάχυνση τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συμβουλίου, προκειμένου νά ἀποφευχθοῦν οἱ δυσχέρειες πού συνεπάγεται ἡ ἔλλειψη ἑνός κριτηρίου (ἡ ἀναφορά στόν χρυσό) γιά τόν καθορισμό τῆς ἀξίας τοῦ νομίσματος τῶν Κρατῶν μελῶν σύμφωνα μέ τόν κανόνα C.3. Αὐτές ἦταν οἱ περιστάσεις πού προηγήθησαν τῆς θεσπίσεως τοῦ κανονισμοῦ 2779/78, ὁ ὁποῖος εἰσήγαγε τήν χρησιμοποίηση τῆς ΕΛΜ στίς πράξεις πού θεσπίζονται στόν τελωνειακό τομέα. Τό γεγονός ὅτι ὁ κανονισμός αὐτός ἐτέθη σέ ἰσχύ ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1979 καί ὄχι ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1978 — ὅπως εἶχε προτείνει ἡ Ἐπιτροπή — ὠφείλετο ἐπίσης στήν ἐπιθυμία τηρήσεως τῶν κατευθυντηρίων γραμμῶν πού ἐχαράχθησαν μέ τό ψήφισμα τοῦ Συμβουλίου τῆς 27ης Ἰουνίου 1974 γιά τήν θέσπιση δασμολογικῶν μέτρων.

Σύμφωνα μέ τήν *Ἐπιτροπή,* τό Finanzgericht τοῦ Ἀμβούργου ἑρμηνεύει τόν γενικό κανόνα C.3 κατά τήν ἔννοια ὅτι, σέ ὅλες τίς περιπτώσεις κατά τίς ὁποῖες νομισματικές διακυμάνσεις δύνανται νά ὁδηγήσουν σέ διαφορές δασμολογικῆς ἐπιβαρύνσεως μεταξύ τῶν Κρατῶν μελῶν, ὁ κανόνας αὐτός πρέπει νά καθίσταται ἀντικείμενο διοικητικῆς ἀναπροσαρμογῆς βάσει τῶν ἀκολούθων κριτηρίων:

— λήψη ὑπ' ὄψη ὅλων τῶν διαφορῶν μεταξύ τῶν δασμολογικῶν ἐπιβαρύνσεων, δηλαδή καί τῶν σχετικά μικρῶν διαφορῶν, οἱ ὁποῖες προκύπτουν ἀπό νομισματικές διακυμάνσεις (ἀπόλυτη ὑποχρέωση ἀναπροσαρμογῆς)·

— ἀναφορά στό ἑκάστοτε ἀσθενέστερο νόμισμα ὡς βάση ὑπολογισμοῦ γιά τήν διόρθωση τῶν διαφορῶν ἐπιβαρύνσεως (δηλαδή στήν χαμηλότερη βάση ὑπολογισμοῦ)·

— ἐφαρμογή αὐτῶν τῶν κριτηρίων ἀναπροσαρμογῆς ἀπό τίς ἐθνικές τελωνειακές ἀρχές, ἀντίθετα πρός τό γράμμα τοῦ γενικοῦ κανόνος καί χωρίς προηγουμένη νομοθετική τροποποίηση (διοικητική ἀναπροσαρμογή).

Ὅσον ἀφορᾶ τό πρῶτο σημεῖο, ἡ Ἐπιτροπή παρατηρεῖ ὅτι ἡ ἀρχή τῆς ὁμοιομορφίας δύναται μέν νά χρησιμεύσει ὡς γνώμονας γιά τόν καθορισμό τοῦ σκοποῦ ὅλων τῶν

νομικῶν πράξεων πού θεσπίζονται στόν τελωνειακό τομέα, ἀλλά, ὅσον ἀφορᾶ τήν ἔννοια καί τόν σκοπό τῆς τελωνειακῆς ἑνώσεως, θά ἠδύνατο νά ὁδηγήσει σέ ὑπερβολικές ἀπαιτήσεις. Οἱ διαφορές πού παρατηροῦται στίς δασμολογικές ἐπιβαρύνσεις στά διάφορα ἐξωτερικά σύνορα τῆς Κοινότητος καί πού ὀφείλονται σέ ἐνδεχόμενες νομισματικές διακυμάνσεις δύνανται νά θεωρηθοῦν ὡς συμβιβάσιμες πρός τήν βασική ἀρχή τῆς τελωνειακῆς ἑνώσεως, ἐφ' ὅσον βάσει πραγματιστικῶν κριτηρίων δημιουργεῖται εὐλόγως ὁ φόβος ὅτι οἱ διαφορές αὐτές προκαλοῦν ἐκτροπές ἀπό τήν κατεύθυνση τοῦ ἐμπορίου καί μετατοπίσεις τῶν κέντρων δραστηριότητος ἤ στρεβλώσεις τοῦ ἀνταγωνισμοῦ. Οἱ διαφορές αὐτές καθίστανται ἐπικριτέες ὅταν προσφέρουν ἕνα πραγματικό κίνητρο στόν εἰσαγωγέα νά εἰσάγει ἐμπόρευμα, ὄχι ἀπό τά ἐξωτερικά σύνορα τῆς χώρας κατοικίας του, ἀλλά ἀπό ἄλλο σημεῖο τῶν ἐξωτερικῶν συνόρων τῆς Κοινότητος, μέ τήν ἐλπίδα νά ἐπωφεληθεῖ χαμηλότερης δασμολογικῆς ἐπιβαρύνσεως.

Ὑπό τό νέο σύστημα τῆς ΕΛΜ, ἡ ἑρμηνεία τήν ὁποία προτείνει τό παραπέμπον δικαστήριο θά εἶχε ἀπαράδεκτες συνέπειες. Πράγματι, ἡ ΕΛΜ ἀντιπροσωπεύει ὡς ἕναν βαθμό τήν μέση ἀξία τῶν ἐθνικῶν νομισμάτων καί συνδέεται μέ τήν πραγματική οἰκονομική κατάσταση, ὑπόκειται δέ σέ πολύ μικρότερες διακυμάνσεις ἀπό τά κατ' ἰδίαν νομίσματα. Ἐν τούτοις, δύνανται νά ἐμφανισθοῦν διαφορές στά ἀντίστοιχα ποσά στά ἐθνικά νομίσματα, ἀφ' ἑνός μέν, λόγω ἐνδεχομένου νέου καθορισμοῦ τῶν νομισματικῶν ἰσοτιμιῶν σέ σχέση πρός τήν ΕΛΜ (αὐτόνομες ἀποφάσεις ἀνατιμήσεως καί ὑποτιμήσεως) καί, ἀφ' ἑτέρου, λόγω τῶν περιθωρίων διακυμάνσεως στό πλαίσιο τοῦ εὐρωπαϊκοῦ νομισματικοῦ συστήματος (ΕΝΣ). Ἀλλά, ἄν καί θεωρητικά τό μέγιστο περιθώριο διακυμάνσεως μεταξύ δύο νομισμάτων εἶναι 4,5 %, στήν πράξη τά περιθώρια διμεροῦς διακυμάνσεως εἶναι μικρότερα ἀπό τό ποσοστό αὐτό, ὅταν τά δύο νομίσματα γιά τά ὁποῖα πρόκειται ἔχουν παραμείνει στό «φίδι» κατά τήν διάρκεια ὅλου τοῦ ἔτους. Εἶναι γεγονός ὅτι ὁ καλύτερος ρυθμιστικός μηχανισμός γιά τόν ἀποτελεσματικό περιορισμό τῶν διαφορῶν μεταξύ τῶν καθημερινῶν τιμῶν συναλλάγματος καί τῶν ἐπισήμων τιμῶν τῆς ΕΛΜ θά ἦταν ἡ συχνότερη ἀναπροσαμογή τῶν τιμῶν· πράγματι, δέν δύναται νά ἐπιτευχθεῖ τέλεια σύμπτωση μεταξύ τῆς καθοριζομένης καί τῆς πραγματικῆς ἰσοτιμίας, παρά μόνο μέ τόν καθημερινό ἀναπροσδιορισμό τῶν ἰσοτιμιῶν τῶν ἐθνικῶν νομισμάτων σέ σχέση μέ τήν ΕΛΜ. Τοῦτο ὅμως θά ἦταν ἀδύνατο, δεδομένου ὅτι βασικό χαρακτηριστικό τοῦ εἰσαγωγικοῦ ἐμπορίου σήμερα εἶναι τό γεγονός ὅτι οἱ εἰσαγωγεῖς καταρτίζουν τά σχέδιά τους πολύ ἐνωρίτερα καί ἡ καθημερινή ἀναπροσαρμογή θά ἔθετε τίς τελωνειακές ἀρχές πρό ἐξαιρετικῶν διοικητικῶν δυσχερειῶν. Ἄν καί θά προτιμοῦσε ἕνα σύστημα ἑξαμηνιαίου καθορισμοῦ, ἡ Ἐπιτροπή φρονεῖ ὅτι ἡ λύση τοῦ ἐτησίου καθορισμοῦ εὐσταθεῖ νομικῶς. Οἱ τυχόν διαφορές μεταξύ τῶν δασμολογικῶν ἐπιβαρύνσεων, πού ἐνδέχεται νά προκύψουν ἀπό τίς διακυμάνσεις τῶν νομισμάτων πού συμμετέχουν στό «φίδι», δύνανται νά δικαιολογηθοῦν ἀπό πραγματικούς παράγοντες καί ὀφείλονται, σέ τελευταία ἀνάλυση, στήν ἔλλειψη ἁρμοδιότητος τοῦ κοινοτικοῦ νομοθέτου στόν νομισματικό τομέα. Σέ δήλωση πού κατεχωρίσθη στά πρακτικά κατά τήν θέσπιση τοῦ κανονισμοῦ περί εἰσαγωγῆς τῆς ΕΛΜ στόν τελωνειακό τομέα, τό Συμβούλιο ρητῶς προέβλεψε μία εἰδική ἀναπροσαρμογή, ἀνεξάρτητη ἀπό τόν ἐτήσιο κύκλο. Ἐν τούτοις, τό Δικαστήριο θά προέτρεχε αὐτῆς τῆς νομοθετικῆς τροποποιήσεως, ἄν ἀκολουθοῦσε τήν ἄποψη τοῦ παραπέμποντος δικαστηρίου καί ἀνῆγε τήν ὑποχρέωση νά ληφθοῦν ὑπ' ὄψη ὅλες οἱ διαφορές μεταξύ τῶν δασμολογικῶν ἐπιβαρύνσεων, οἱ ὁποῖες προκύπτουν ἀπό νομισματικές διακυμάνσεις, σέ ἀνώτερη ἀρχή, συνυφασμένη μέ τόν σύνδεσμο τοῦ νομίσματος πρός τήν λογιστική μονάδα. Ἀκόμη καί ἄν σέ μία τέτοια περίπτωση τό Διακαστήριο περιώριζε αὐστηρά τήν ἀπόφασή του στό παλαιό σύστημα τῆς ΛΜ, καί πάλι θά προέκυπτε σημαντική ἀνασφάλεια δικαίου ὅσον ἀφορᾶ τό ζήτημα κατά πόσο καί, ἄν ναί, πέρα ἀπό ποιό ἐπίπεδο διαφορᾶς δασμολογικῆς ἐπιβαρύνσεως θά ἔπρεπε νά προβλεφθεῖ καί στό νέο σύστημα ΕΛΜ ἡ ἀναπροσαρμογή καί κατά πόσο μία τέτοια

ἀναπροσαρμογή θά ἔπρεπε ἐπίσης νά πραγματοποιεῖται ἁπλῶς καί μόνο μέ διοικητικά μέτρα τῶν τελωνειακῶν ἀρχῶν.

Ὡς πρός τό παλαιό σύστημα τῆς ΕΛΜ, τό Δικαστήριο, στήν ὑπόθεση Gedelfi, πού ἀφοροῦσε τό κῦρος τοῦ γενικοῦ κανόνος C.3 καθ' ὅ μέρος ἀναφέρεται στήν ΛΜ ὡς κριτήριο προσδιορισμοῦ τῆς δασμολογικῆς κατατάξεως ἐμπορεύματος ἐμπίπτοντος σέ μία ὀργάνωση γεωργικῆς ἀγορᾶς (τοῦ χυμοῦ πορτοκαλιοῦ), ἀπεφάνθη μέ ἀποκλειστικό γνώμονα τούς σκοπούς τῆς ὀργανώσεως τῆς ἀγορᾶς, ἐθεμελίωσε δέ κυρίως τήν ἑρμηνεία του στίς ἀπαιτήσεις τοῦ ἐνιαίου καθεστῶτος ἐμπορίου τῆς Κοινότητος. Τουναντίον, δέν ἐξήτασε τό πολύ εὐρύτερο ζήτημα τῆς νομικῆς ἐπιρροῆς πού ἀσκοῦν, ἐπί τοῦ κύρους τοῦ γενικοῦ κανόνος C.3 γενικῶς καί ἐπί τῆς ἐφαρμογῆς του γιά τόν προσδιορισμό δασμολογικῶν κλάσεων εἰδικότερα, οἱ νομισματικές διακυμάνσεις καί οἱ διαφορές πού προκύπτουν ἀπό αὐτές μεταξύ τῶν δασμῶν εἰσαγωγῆς πού ἐπιβάλλονται στά ἐξωτερικά σύνορα τῆς Κοινότητος. Τά ἐπιχειρήματα πού ἀνεπτύχθησαν στήν ὑπόθεση ἐκείνη ὑπέρ τοῦ κύρους τοῦ κανόνος C.3 φαίνονται ἀπολύτως βάσιμα καί στήν παροῦσα ὑπόθεση. Τό γεγονός ὅτι, ἀντίθετα πρός τήν ὑπόθεση Gedelfi, ἡ ΛΜ δέν θεωρεῖται ἐδῶ ὡς κριτήριο δασμολογικῆς κατατάξεως, ἀλλά ὡς ἄμεσο στοιχεῖο ὑπολογισμοῦ τῆς δασμολογικῆς ἐπιβαρύνσεως, δέν συνιστᾶ, κατά τήν Ἐπιτροπή, ἀποφασιστική διαφορά ἀπό τήν ἄποψη αὐτή. Στήν παροῦσα ὑπόθεση, ἡ ΛΜ, ὡς ἄμεσο στοιχεῖο ὑπολογισμοῦ, ὁδηγεῖ, ἀνάλογα μέ τήν ἐπίδραση πού ἀσκοῦν οἱ νομισματικές διακυμάνσεις, σέ βαθμιαία κλιμάκωση διαφορῶν τῶν δασμολογικῶν ἐπιβαρύνσεων καί, κατά συνέπεια, διατηρεῖ πιθανόν κατά κανόνα τίς κατ' ἰδίαν διαφορές ἐντός στενοτέρων ὁρίων ἀπό ὅ,τι στήν περίπτωση πού ἡ ΛΜ ἐφαρμόζεται ὡς κριτήριο δασμολογικῆς κατατάξεως, ὁπότε τά ἐμπορεύματα κατατάσσονται εἴτε σέ μία κλάση ὑποκειμένη σέ δασμό εἴτε σέ μία κλάση μή ὑποκειμένη σέ δασμό, χωρίς ἐνδιάμεση θέση. Ὑπό τό πρίσμα αὐτό δύναται μάλιστα νά λεχθεῖ ὅτι, σέ περιπτώσεις ὅπως ἡ παροῦσα, ἡ νομική ἰσχύς τῆς διατάξεως πρέπει νά κρίνεται βάσει κριτηρίων λιγότερο αὐστηρῶν ἀπό τά κριτήρια πού ἐχρησιμοποιήθησαν στήν ὑπόθεση Gedelfi καί παρόμοιες ὑποθέσεις.

Μία αἰτίαση περί δημιουργίας διακρίσεων δύναται νά θεμελιωθεῖ μόνο ἄν ὁ κοινοτικός νομοθέτης εἶχε τήν νομική ὑποχρέωση μεταξύ τῶν ἐτῶν 1972 καί 1978 νά θεσπίσει κανόνες πού ἀποκλείουν τήν ἐπιβολή δασμολογικῆς ἐπιβαρύνσεως πού διαφέρει ἀνάλογα μέ τό νόμισμα βάσει τοῦ ὁποίου ὑπολογίζεται. Ἡ Ἐπιτροπή ὑπενθυμίζει ὅτι μόνο ἀπό τό 1974 οἱ νομισματικές ἐξελίξεις στά Κράτη μέλη προεκάλεσαν αἰσθητές καί εὐχερῶς διαγνωστές ἀνισότητες στά Κράτη μέλη κατά τήν ἐφαρμογή τῶν τελωνειακῶν διατάξεων. Ἀπό τήν στιγμή ἐκείνη, ἡ κοινοτική νομοθεσία προετοίμασε τήν ὁδό γιά τήν προοδευτική εἰσαγωγή μιᾶς νέας λογιστικῆς μονάδος, τῆς μονάδος «καλάθι». Τό γεγονός ὅτι αὐτή ἡ νέα μονάδα «καλάθι» δέν ἐχρησιμοποιήθη ἀμέσως σέ ἄλλους τομεῖς τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου, καί ἰδίως στόν τελωνειακό τομέα, ἐξηγεῖται κατά μέγα μέρος ἀπό τό γεγονός ὅτι, ἐν ὄψει τῶν συνεχιζομένων νομισματικῶν διαταραχῶν στήν διεθνή σκηνή, ἦταν ἀκόμη ἀδύνατο νά λεχθεῖ ἄν ἡ νέα μονάδα ἀναφορᾶς θά ἀπέφερε ἱκανοποιητικά ἀποτελέσματα μακροχρονίως. Δέν ἦταν τυχαῖο τό γεγονός ὅτι ἡ Ἐπιτροπή ὑπέβαλε μόλις τόν Ὀκτώβριο τοῦ 1976 μία πρόταση κανονισμοῦ περί ΕΛΜ, ἀφοῦ ἡ προσωρινή ἐπιτροπή τοῦ ΔΝΤ εἶχε θέσει, μετά τήν διάσκεψη τοῦ Kingston τόν Ἰανουάριο τοῦ 1976, ὁρισμένες βάσεις γιά τήν ἀναμόρφωση τοῦ διεθνοῦς νομισματικοῦ συστήματος. Οἱ τροποποιήσεις τοῦ καταστατικοῦ ΔΝΤ ἄρχισαν νά ἰσχύουν

τήν 1η 'Απριλίου 1978. 'Οκτώ μῆνες ἀργότερα, δηλαδή τήν 1η 'Ιανουαρίου 1979, ἡ ΕΛΜ ἄρχισε νά ἔχει ἐφαρμογή στόν τελωνειακό τομέα.

Ἡ νομική ἄποψη, σύμφωνα μέ τήν ὁποία πρέπει νά παρέχεται στόν νομοθέτη ἐπαρκής χρόνος γιά τήν ἐξάλειψη τῶν τυχόν διαπιστουμένων ἀνισοτήτων, ἰδιαίτερα στόν πολύπλοκο τομέα τοῦ δικαίου τῶν δασμολογικῶν ἐπιβαρύνσεων, δέν θά πρέπει νά θεωρηθεῖ ὡς ἰδιάζον χαρακτηριστικό τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου. Παρόμοιοι κανόνες ἐφαρμόζονται ἐπίσης στό πλαίσιο τῶν νομικῶν συστημάτων τῶν διαφόρων Κρατῶν μελῶν τῆς Κοινότητος. Σύμφωνα, πχ. μέ τήν νομολογία τοῦ Bundesverfassungsgericht [γερμανικοῦ συνταγματικοῦ δικαστηρίου] ὅταν οἱ πραγματικές περιστάσεις μεταβληθοῦν μετά μακρά περίοδο ἀνελίξεως, ἡ ἐξάλειψη τῶν διαφορῶν δέν δύναται νά ἐπιτευχθεῖ μέ μία ἁπλή καί συνεπῶς ταχεία ἀναπροσαρμογή.

Ὡς πρός τό δεύτερο σημεῖο (χαμηλότερη βάση ὑπολογισμοῦ), ἡ Ἐπιτροπή φρονεῖ ὅτι, σέ περίοδο γενικῆς πληθωριστικῆς τάσεως, ἡ ἀποτελεσματικότης τῆς προστατευτικῆς λειτουργίας τῶν δασμῶν περιορίζεται λόγω τοῦ γεγονότος ὅτι οἱ δασμοί ὑπολογίζονται συνήθως βάσει τῆς ἀξίας τοῦ ἐμπορεύματος πού προέρχεται ἀπό τρίτη χώρα καί ὅτι, σέ περίπτωση ὑποτιμήσεως τοῦ νομίσματος τῆς τρίτης χώρας, ὁ δασμός ὑπολογίζεται ἐπί ἀξίας βάσεως πού ἔχει μειωθεῖ ἀνάλογα. Αὐτή ἡ ἐξασθένιση τῆς προστατευτικῆς ἔναντι τοῦ ἐξωτερικοῦ λειτουργίας τῶν δασμῶν ἐπί τῆς ἀξίας ad valorem), γιά τήν θεραπεία τῆς ὁποίας ἀπαιτοῦνται μόνιμες διορθώσεις, ἀποφεύγεται κατά κανόνα στήν περίπτωση εἰδικῶν δασμῶν πού συνδέονται μέ οὐδέτερες ἀξίες, δηλαδή μέ ἀξίες ἀνεξάρτητες ἀπό τίς διακυμάνσεις τοῦ νομίσματος τῆς οἰκείας τρίτης χώρας, ὅπως εἶναι τό βάρος ἤ ἡ ποσότης. Ἐν τούτοις, ὁ σύνδεσμος τῶν εἰδικῶν δασμῶν μέ ὁρισμένες ἐνδοκοινοτικές ἀξίες ἀναφορᾶς — εἴτε πρόκειται γιά ΛΜ εἴτε γιά ECU — περιορίζει καί πάλι τήν οὐδετερότητά τους στό ἐσωτερικό τῆς Κοινότητος, λόγω τῶν διακυμάνσεων στίς ὁποῖες ὑπόκεινται οἱ τιμές τῶν ἐθνικῶν νομισμάτων σέ σχέση μέ τήν λογιστική μονάδα. Ἡ ἐξασθένιση, ὅμως, τῆς προστατευτικῆς λειτουργίας τῶν εἰδικῶν δασμῶν σέ ὁρισμένα σημεῖα τῶν ἐξωτερικῶν συνόρων τῆς Κοινότητος, λόγω τῆς ὑποτιμήσεως ὁρισμένων νομισμάτων, ἀντισταθμίζεται πάντοτε ἀπό ἰσοδύναμες αὐξήσεις πού ὀφείλονται σέ ἀνατιμητικές τάσεις σέ ἄλλα σημεῖα τῶν ἐξωτερικῶν συνόρων. Ἡ ἀντισταθμιστική αὐτή λειτουργία τῆς λογιστικῆς μονάδος θά ἐτίθετο σέ κίνδυνο ἄν, σέ περίπτωση διαφορᾶς στήν δασμολογική ἐπιβάρυνση λόγω νομισματικῶν μεταβολῶν ἐντός τῆς Κοινότητος, ἔπρεπε κάθε φορά νά χρησιμοποιεῖται ὡς κριτήριο ὑπολογισμοῦ τό ἀσθενέστερο νόμισμα τῶν Κρατῶν μελῶν. Τοῦτο θά κατέληγε στό ἴδιο ἀποτέλεσμα ὅπως καί στήν περίπτωση πού ὁ κοινοτικός νομοθέτης, ἀντί νά ἐπιλέξει τήν λογιστική μονάδα, συνέδεε τούς συντελεστές ὑπολογισμοῦ τῶν εἰδικῶν δασμῶν μέ ἕνα ἐθνικό νόμισμα πού εἶναι γνωστό ὡς ἀσθενές ἤ μέ τό νόμισμα πού ἔχει τήν χαμηλότερη τρέχουσα τιμή κατά τόν χρόνο τῆς εἰσαγωγῆς. Μέ τόν τρόπο αὐτόν, ὅμως, θά ἐμειοῦτο σημαντικά ἡ ἀποτελεσματικότης τῆς προστασίας ἔναντι τοῦ ἐξωτερικοῦ ποῦ παρέχουν οἱ εἰδικοί δασμοί.

Ὡς πρός τό τρίτο σημεῖο, ἡ Ἐπιτροπή προβάλλει ὅτι μία διοικητική ἀναπροσαρμογή συνεπαγομένη τόν ὑπολογισμό τῶν λογιστικῶν μονάδων βάσει τῆς καθημερινά κυμαινομένης τιμῆς μετατροπῆς τοῦ ἀσθενεστέρου νομίσματος τῶν ἄλλων Κρατῶν μελῶν, ἐν προκειμένῳ τῆς ἰταλικῆς λιρέτας, θά ἦταν ἐκ διαμέτρου ἀντίθετη πρός τήν μέθοδο ὑπολογισμοῦ πού προβλέπεται ἀπό τόν γενικό κανόνα καί ἀσυμβίβαστη τόσο πρός τό γράμμα τῆς διατάξεως αὐτῆς ὅσο

καί πρός τίς λειτουργικές άπαιτήσεις τῆς λογιστικῆς μονάδος. Ἐπί πλέον, μία τέτοια μέθοδος θά κατέληγε σέ άπαράδεκτη κατάργηση τῶν ὁρίων πού διακρίνουν τήν νομοθετική άπό τήν ἐκτελεστική ἐξουσία. Ἐξ ἄλλου, τά πρακτικά προβλήματα πού θά άντιμετώπιζαν οἱ τελωνειακές ἀρχές τῶν Κρατῶν μελῶν θά ἦταν σημαντικά.

Στήν περίπτωση κατά τήν ὁποία τό Δικαστήριο καταλήξει στό συμπέρασμα ὅτι ὁ δασμός πού ἐζητήθη άπό τήν ἐπιχείρηση Glunz εἶναι άσυμβίβαστος πρός τό κοινοτικό δίκαιο, ἡ Ἐπιτροπή ἐπιθυμεῖ νά ὑποβάλει τίς άκόλουθες παρατηρήσεις.

Ἄν ὁ ἐν λόγω κανόνας ἑρμηνευθεῖ ὑπό τήν ἔννοια ὅτι περιέχει μία τέτοια ρήτρα άναπροσαρμογῆς τῶν δασμῶν, θά ἐδημιουργεῖτο νομολογιακό προηγούμενο πού θά ἐπεξετείνετο στό ἰσχῦον σήμερα σύστημα τῆς ECU. Τοῦτο, ὄχι μόνο θά ὑπενόμευε σημαντικά τήν προστατευτική λειτουργία τῶν εἰδικῶν δασμῶν, ἀλλά ἐπιπροσθέτως θά ὡδηγοῦσε σέ ἕνα πρακτικῶς ἄλυτο διαδικαστικό πρόβλημα: μέ ποιό τρόπο καί άπό ποιό ἐπίπεδο διαφορᾶς, μεταξύ τῶν ἐννέα πρός σύγκριση δασμῶν, πρέπει νά προβαίνουν σέ μία τέτοια διόρθωση οἱ ἐθνικές τελωνειακές ἀρχές;

Ἄν τό Δικαστήριο δεχθεῖ χωρίς περιορισμό τήν άκυρότητα τοῦ γενικοῦ κανόνος, τίθεται τό ζήτημα ἄν καί κατά πόσο ἡ διαπίστωση αὐτή θά ἔχει συνέπειες στήν συγκεκριμένη περίπτωση τῆς κυρίας δίκης καί σέ άνάλογες περιπτώσεις τοῦ παρελθόντος στίς ὁποῖες εἶχε χρησιμοποιηθεῖ ἡ ΑΜ. Τό Δικαστήριο, βασιζόμενο στή άρχή τῆς άναλόγου ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 174 παράγραφος 2 τῆς συνθήκης, δύναται νά άποφανθεῖ ὅτι ἡ άκυρότης τοῦ γενικοῦ κανόνος C. 3 κατά τήν ἐφαρμογή του ἐπί τῆς δασμολογικῆς διακρίσεως 69.13 Β τοῦ κοινοῦ δασμολογίου δέν καθιστᾶ ἄκυρο ἕναν δασμό πού καθωρίσθη ἐπί τῆς βάσεως αὐτῆς, ἐφ' ὅσον ἡ ἐπιβολή καί ἡ καταβολή τοῦ δασμοῦ ἐπραγματοποιήθησαν πρό τῆς ἡμερομηνίας ἐκδόσεως τῆς άποφάσεως στήν παροῦσα ὑπόθεση.

Στήν περίπτωση κατά τήν ὁποία τό Δικαστήριο κρίνει ὅτι ὁ άποκλεισμός κάθε άναδρομικοῦ άποτελέσματος τῆς άκυρότητος, ὅσον άφορᾶ τήν κατάσταση τῆς προσφευγούσης στήν κυρία δίκη ἤ εἰσαγωγέων πού εὑρίσκονται σέ άνάλογη κατάσταση, θά ἦταν ὑπερβολικός, ἐπειδή πχ. ἡ μέθοδος αὐτή δέν θά ἐπιτρέψει πράγματι νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη τό ἔννομο συμφέρον τῶν ἐνδιαφερομένων, δύναται νά ὁρίσει ὅτι ἡ άναδρομικότης περιορίζεται στήν ἐπιχείρηση Glunz καί σέ άνάλογες περιπτώσεις. Τοῦτο θά ἐσήμαινε ὅτι διόρθωση πρέπει νά πραγματοποιηθεῖ ὄχι μόνο στήν προκειμένη περίπτωση, ἀλλά καί σέ άνάλογες περιπτώσεις πού τυχόν ἐκκρεμοῦν στά Κράτη μέλη πρό τῆς ἐκδόσεως τῆς άποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου καί στίς ὁποῖες δέν ἔχει άκόμη ἐκδοθεῖ ὁριστική άπόφαση. Στήν περίπτωση αὐτή θά ἐναπέκειτο στήν Ἐπιτροπή νά προβεῖ στήν διόρθωση αὐτή, βάσει τῶν κριτηρίων τά ὁποῖα θά άντλοῦσε τό Δικαστήριο άπό τήν ἐκτίμηση τοῦ συνόλου τῶν νομικῶν καί πραγματικῶν περιστατικῶν τῆς ὑπό κρίση ὑποθέσεως καί τά ὁποῖα θά ἐχρησίμευαν ὡς δεσμευτικές κατευθυντήριες γραμμές γιά τίς άτομικές άποφάσεις τῆς Ἐπιτροπῆς. Ἡ Ἐπιτροπή φρονεῖ ὅτι θά ἦταν ἐνδεδειγμένο ἐν προκειμένω νά μή συνδεθεῖ ἡ διόρθωση μέ τήν μεγαλύτερη ὑποτίμηση ἑνός νομίσματος σέ σχέση μέ τήν ἰσοτιμία πού ἐδηλώθη στό ΔΝΤ, ἀλλά μέ μία μέση ἀξία ὅπου θά ἐλαμβάνοντο ὑπ' ὄψη κατά ἰσόρροπο τρόπο οἱ τάσεις πρός άνατίμηση ἤ ὑποτίμηση ὅλων τῶν νομισμάτων τῶν Κρατῶν μελῶν.

III — Προφορική διαδικασία

Ἡ ἐπιχείρηση Glunz, ἐκπροσωπουμένη άπό τόν J. Gündisch, δικηγόρο Ἀμβούργου, ἡ Ἐπιτροπή τῶν ΕΚ, ἐκπροσωπουμένη άπό τόν νομικό της σύμβουλο, P. Gilsdorf, καί τό Συμβούλιο τῶν ΕΚ, ἐκπροσωπούμενο άπό τόν νομικό του σύμβουλο A. Sacchettini, ἀνέπτυξαν προφορικῶς τίς παρατηρήσεις τους κατά τήν συνεδρίαση τῆς 16ης Ἰουνίου 1981.

Ὁ γενικός εἰσαγγελεύς ἀνέπτυξε τίς προτάσεις του κατά τήν συνεδρίαση τῆς 16ης Σεπτεμβρίου 1981.

Σκεπτικό

1 Μέ διάταξη τῆς 15ης Ὀκτωβρίου 1980, πού περιῆλθε στό Δικαστήριο τήν 6η Νοεμβρίου 1980, τό Finanzgericht τοῦ Ἀμβούργου ὑπέβαλε, κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 177 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, ἕνα προδικαστικό ἐρώτημα ὡς πρός τήν ἑρμηνεία, τό κῦρος, καί ἐνδεχομένως ὡς πρός τό πεδίο ἐφαρμογῆς τοῦ γενικοῦ κανόνος C.3 τοῦ τίτλου I τοῦ κανονισμοῦ 950/68 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 28ης Ἰουνίου 1968, περί κοινοῦ δασμολογίου (ABl. L 172, σ. 1), ὅπως ἐτροποποιήθη μέ τόν κανονισμό 2500/77 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 7ης Νοεμβρίου 1977 (ABl. L 289, σ. 1).

2 Τό ἐρώτημα αὐτό ἀνέκυψε στό πλαίσιο μιᾶς διαφορᾶς μεταξύ τῆς ἐπιχειρήσεως Glunz, προσφευγούσης στήν κυρία δίκη, καί τῆς γερμανικῆς τελωνειακῆς ἀρχῆς, πού ἀφορᾶ τήν δασμολογική κατάταξη καί τό ποσό τῶν ἐπιβλητέων δασμῶν ἐπί τῆς εἰσαγωγῆς, τόν Αὔγουστο τοῦ 1978, μιᾶς ἀποστολῆς κεραμικῶν ἀγαλματιδίων, οἱ βραχίονες τῶν ὁποίων σχηματίζουν κηροπήγιο. Ἡ προσφεύγουσα τῆς κυρίας δίκης ἐδήλωσε τά ἀντικείμενα αὐτά ὡς ὑπαγόμενα στήν κλάση 97.05 τοῦ κοινοῦ δασμολογίου, ἡ ὁποία περιλαμβάνει «ἐξαρτήματα διά δένδρα Χριστουγέννων καί παρόμοια εἴδη δι' ἑορτάς Χριστουγέννων», στά ὁποῖα ἐπιβάλλεται δασμός 10 % ἐπί τῆς ἀξίας.

3 Ἡ ἁρμοδία ἀρχή, ἀφοῦ ἀρχικῶς ἐδέχθη τήν κατάταξη αὐτή, ἀναθεώρησε ἐν συνεχεία τήν ἄποψή της καί ἔκρινε ὅτι τό ἐν λόγω ἐμπόρευμα ὑπήγετο στήν δασμολογική διάκριση 63.13 B, πού περιλαμβάνει «ἀγαλματίδια ἐκ πορσελάνης». Στά ἐμπορεύματα πού ὑπάγονται στήν διάκριση αὐτή ἐπιβάλλεται δασμός 11 % ἐπί τῆς ἀξίας, ἐφαρμοζομένου ὅμως καί ἑνός κατωτάτου εἰδικοῦ δασμοῦ ἴσου τότε πρός 70 λογιστικές μονάδες ἀνά ἑκατό χιλιόγραμμα βάρους. Ἡ τελωνειακή ἀρχή ἐφήρμοσε τόν εἰδικό αὐτόν δασμό καί ὑπελόγισε τό ὕψος του σέ γερμανικά μάρκα (DM), ἐφαρμόζοντας τόν γενικό κανόνα C.3, γιά τόν ὁποῖο γίνεται λόγος κατωτέρω, μέ ἀποτέλεσμα οἱ δασμοί νά ἀνέλθουν σέ 72 045,49 DM.

4 Σύμφωνα μέ τήν ἐν λόγω διάταξη, ὅπως εἶχε τό 1968,

«ἡ ἀξία τῆς λογιστικῆς μονάδος (ΛΜ), βάσει τῆς ὁποίας ἐκφράζονται ὁρισμένοι εἰδικοί δασμοί ἤ προσδιορίζονται ὁρισμένες κλάσεις ἤ διακρίσεις, ἀνέρχεται σέ 0,88867088 γραμμάρια καθαροῦ χρυσοῦ. Ἡ τιμή μετατροπῆς τῆς λογιστικῆς μονάδος σέ βελγικά φράγκα, γαλλικά φράγκα, γερμανικά μάρκα, ἰταλικές

λιρέτες, φράγκα Λουξεμβούργου ἤ ὁλλανδικά φιορίνια εἶναι ἡ ἰσοτιμία πού ἔχει δηλωθεῖ γιά τά νομίσματα αὐτά στό Διεθνές Νομισματικό Ταμεῖο καί ἔχει ἀναγνωρισθεῖ ἀπό αὐτό».

5 Ἡ προσφεύγουσα τῆς κυρίας δίκης ἀμφισβήτησε αὐτή τήν ἐπιβολή δασμοῦ καί προσέφυγε στό Finanzgericht τοῦ Ἀμβούργου. Κυρίως, προσέβαλε τήν δασμολογική κατάταξη στήν ὁποία κατέληξε τό καθ' οὗ. Ἐπικουρικῶς, προέβαλε τόν ἰσχυρισμό ὅτι, ἄν ἔπρεπε νά τῆς ἐπιβληθεῖ ὁ προβλεπόμενος στήν διάκριση 69.13 Β εἰδικός δασμός, ἡ μετατροπή τῶν λογιστικῶν μονάδων δέν ἔπρεπε νά γίνει σύμφωνα μέ τόν προαναφερθέντα γενικό κανόνα C.3, ἀλλά τό ὀφειλόμενο ποσό ἔπρεπε νά ὑπολογισθεῖ καί νά προσδιορισθεῖ κατά τρόπον ὥστε, λαμβανομένων ὑπ' ὄψη τῶν ἰσοτιμιῶν τῶν νομισμάτων τῶν διαφόρων Κρατῶν μελῶν, τό ποσό πού τῆς ζητεῖται νά καταβάλει στήν Γερμανία νά μή ὑπερβαίνει ἐκεῖνο πού θά ὤφειλε νά καταβάλει ἄν εἶχε ἐκφορτώσει καί ἐκτελωνίσει τό ἐμπόρευμα σέ λιμένα Κράτους μέλους μέ ἀσθενές νόμισμα. Κατά τήν γνώμη της, ὁ γενικός κανόνας C.3 ἔπρεπε νά ἑρμηνεύεται κατά τήν ἀνωτέρω ἔννοια, διότι ἄλλως ἡ ἐφαρμογή του θά συνεπήγετο διαφορετικές δασμολογικές ἐπιβαρύνσεις ἀναλόγως τῆς χώρας εἰσαγωγῆς καί ἐπομένως ὁ κανόνας θά εἰσῆγε διακρίσεις, ἀσυμβίβαστες πρός τήν ἀρχή τῆς ἰσότητος. Ἡ μέθοδος ὑπολογισμοῦ τήν ὁποία ὑποστηρίζει ἡ προσφεύγουσα συνεπάγεται μείωση τοῦ ὀφειλομένου ποσοῦ ἀπό 72 045,49 DM σέ 29 432,30 DM.

6 Ὅπως ἀναφέρεται στήν διάταξη περί παραπομπῆς, τό ἐθνικό δικαστήριο ἐσχημάτισε τήν πεποίθηση ὅτι ἔπρεπε πράγματι νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ἡ διάκριση 69.13 Β (ἀγαλματίδια ἐκ πορσελάνης), μέ ἐφαρμογή τοῦ εἰδικοῦ δασμοῦ.

7 Ἔκρινε, ὅμως, ὅτι ἡ ἀμφισβήτηση ὡς πρός τόν ὑπολογισμό τοῦ ὕψους τῶν δασμῶν μέ μετατροπή τῶν ΛΜ σέ ἐθνικό νόμισμα ἔθετε ζήτημα ἑρμηνείας καί κύρους τῆς ἐπιδίκου διατάξεως καί κατά συνέπεια, ἐζήτησε ἀπό τό Δικαστήριο νά ἀποφανθεῖ προδικαστικῶς ἐπί τοῦ ἑξῆς ἐρωτήματος:

«Ὁ γενικός κανόνας C.3 τοῦ τίτλου Ι τοῦ πρώτου μέρους τοῦ παραρτήματος τοῦ κανονισμοῦ (ΕΟΚ) 2500/77 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 7ης Νοεμβρίου 1977, εἶναι ἄκυρος κατά τήν ἐφαρμογή του στήν δασμολογική διάκριση 69.13 Β τοῦ κοινοῦ δασμολογίου κατά τό μέτρο κατά τό ὁποῖο, σέ περίπτωση εἰσαγωγῆς τοῦ ἐμπορεύματος σέ Κράτος μέλος μέ ἰσχυρό νόμισμα, θά συνεπήγετο μεγαλύτερη δασμολογική ἐπιβάρυνση ἀπό ὅ,τι στήν περίπτωση εἰσαγωγῆς στό Κράτος μέλος τοῦ ὁποίου τό νόμισμα ἔχει ὑποστεῖ τήν μεγαλύτερη ὑποτίμηση ἐν σχέσει πρός τήν ἰσοτιμία πού ἐδηλώθη στό Διεθνές Νομισματικό Ταμεῖο ἤ οἱ προαναφερ-

θεῖσες διατάξεις πρέπει νά ἑρμηνεύονται ὑπό τήν ἔννοια ὅτι οἱ ἐπιβαλλόμενοι δασμοί δέν δύνανται νά ὑπερβαίνουν τό ποσό πού θά εἰσεπράττετο σέ περίπτωση εἰσαγωγῆς στό Κράτος μέλος μέ τό ἀσθενέστερο νόμισμα;»

8 Στό σκεπτικό τῆς ἀποφάσεώς του τό Finanzgericht ἀναφέρει ὅτι ἡ ἐφαρμογή τοῦ γενικοῦ κανόνος C.3 ἐπί τῆς ἐπιδίκου εἰσαγωγῆς συνεπάγεται στήν Ὁμοσπονδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας δασμολογική ἐπιβάρυνση ὕψους 72 045,49 DM, ἐνῶ, ἄν τό ἴδιο ἐμπόρευμα εἰσήγετο στήν Ἰταλία, ἡ δασμολογική ἐπιβάρυνση θά ἀνήρχετο σέ ποσό λιρετῶν ἰσοδύναμο πρός μόνο 29 432,30 DM. Κατά τήν κρίση του, αὐτή ἡ διαφορά δασμολογικῆς ἐπιβαρύνσεως ἀναλόγως τοῦ Κράτους μέλους στό ὁποῖο γίνεται ἡ εἰσαγωγή δέν συμβιβάζεται πρός τήν θεμελιώδη ἔννοια τῆς τελωνειακῆς ἑνώσεως. Ὁ διάφορος βαθμός δασμολογικῆς ἐπιβαρύνσεως συνιστᾶ διάκριση πού παραβιάζει τήν γενική ἀρχή τῆς ἰσότητος. Δυνάμει τῆς ἀρχῆς αὐτῆς, τό σύστημα δασμῶν πού τροφοδοτεῖ τόν κοινοτικό προϋπολογισμό πρέπει νά εἶναι ὀργανωμένο κατά τρόπο ὥστε νά βαρύνει ὁμοιομόρφως, δηλαδή ἐξ ἴσου, ὅλους ὅσους πληροῦν τίς προϋποθέσεις πού προσδιορίζονται ἀπό τήν κοινοτική νομοθεσία γιά τήν ἐπιβολή τῶν ἐπιβαρύνσεων αὐτῶν. Τό Finanzgericht διερωτᾶται ἄν οἱ δυσχέρειες πού εἶναι συνυφασμένες μέ τήν θέση σέ λειτουργία τοῦ νέου κοινοτικοῦ συστήματος μετατροπῆς εἰδικῶν δασμῶν σέ ἐθνικά νομίσματα, ἡ ὁποία ἐπραγματοποιήθη μόλις τόν Νοέμβριο τοῦ 1978, δύνανται νά δικαιολογήσουν τό γεγονός ὅτι δέν ἔγινε στό μεταξύ ἡ ἀναγκαία ἀναπροσαρμογή τῶν σχέσεων τῶν ἰσοτιμιῶν, ἰδίως ὅσον ἀφορᾶ τούς εἰδικούς δασμούς.

9 Προκειμένου νά δοθεῖ ἀπάντηση στό ἐρώτημα πού ὑπεβλήθη, πρέπει προηγουμένως νά ὑπομνησθεῖ ὅτι τό κοινό δασμολόγιο ἐθεσπίσθη ἀρχικῶς μέ τόν κανονισμό 950/68 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 28ης Ἰουνίου 1968 (ABl. L 172, σ. 1). Τό προοίμιο τοῦ κανονισμοῦ αὐτοῦ ὑπενθυμίζει ὅτι δυνάμει τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου, τῆς 26ης Ἰουλίου 1966 (ABl. L 165, σ. 2971), τά Κράτη μέλη ἐφαρμόζουν, ἀπό 1ης Ἰουλίου 1968, τό κοινό δασμολόγιο ἐπί εἰσαγωγῶν ἀπό τρίτες χῶρες προϊόντων πλήν ἐκείνων πού ἀπαριθμοῦνται στό παράρτημα II τῆς συνθήκης.

10 Μέ τό κοινό δασμολόγιο ἐπιβάλλονται δασμοί ἐπί τῆς ἀξίας (ad valorem), καθώς καί εἰδικοί ἤ κατώτατοι δασμοί πού ἐφαρμόζονται σέ ὁρισμένες κλάσεις ἤ διακρίσεις. Ὅσον ἀφορᾶ τούς δασμούς ἐπί τῆς ἀξίας, μέ τόν κανονισμό 803/68 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 27ης Ἰουνίου 1968 (ABl. L 148, σ. 6), ἐθεσπίσθησαν κανόνες δασμολογικῆς ἐκτιμήσεως τῶν ἐμπορευμάτων, προκειμένου νά ἐξασφαλισθεῖ ὅτι

ἡ δασμολογητέα ἀξία προσδιορίζεται κατά ὁμοιόμορφο τρόπο στά Κράτη μέλη, οὕτως ὥστε ὁ ϐαθμός προστασίας πού παρέχεται ἀπό τό κοινό δασμολόγιο νά εἶναι ὁ ἴδιος σέ ὅλη τήν Κοινότητα καί νά ἐμποδίζεται ἔτσι κάθε ἐκτροπή τοῦ ἐμπορίου καί τῶν δραστηριοτήτων καί κάθε στρέϐλωση τοῦ ἀνταγωνισμοῦ πού ϑά ἠδύνατο νά προκύψει ἀπό διαφορές ἐθνικῶν διατάξεων, νά ἐξασφαλίζεται δέ ἡ ἴση μεταχείριση τῶν εἰσαγωγέων ὅσον ἀφορᾶ τήν εἴσπραξη τῶν δασμῶν τοῦ κοινοῦ δασμολογίου. Οἱ εἰδικοί δασμοί ἐκφράζονται σέ ΛΜ. Ὁ γενικός κανόνας C.3 ὁρίζει ὅτι ἡ ἐφαρμοστέα τιμή μετατροπῆς τῆς ΛΜ σέ ἐθνικά νομίσματα εἶναι ἐκείνη πού ἀντιστοιχεῖ στήν ἰσοτιμία ἡ ὁποία ἐδηλώϑη γιά τά νομίσματα αὐτά στό διεθνές Νομισματικό Ταμεῖο. Ὁ κανονισμός 950/68 ἐθεσπίσϑη στό πλαίσιο τοῦ συστήματος σταθερῶν ἰσοτιμιῶν, πού ἴσχυαν τήν ἐποχή ἐκείνη, καί συνεπῶς ὁ γενικός κανόνας C.3 ἀπέϐλεπε στήν ἐξασφάλιση ὁμοιομόρφου ἐφαρμογῆς τῶν εἰδικῶν δασμῶν σέ ὅλα τά Κράτη μέλη· πράγματι δέ, ἐπί πολλά ἔτη, εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νά ἐξασφαλίζεται τέτοια ἐφαρμογή. Ὁ κανονισμός ἔπρεπε, μέ τήν πάροδο τῶν ἐτῶν, νά συμπληρώνεται καί νά προσαρμόζεται μέ σειρά μεταγενεστέρων κανονισμῶν, χωρίς πάντως νά τροποποιεῖται ὁ κανόνας C.3.

11 Τό σύστημα, ὅμως, τῶν σταθερῶν ἰσοτιμιῶν μέ ϐάση τόν χρυσό ἀπώλεσε ἐν μέρει τήν λειτουργικότητά του ἀπό τό 1971. Ἡ μετέπειτα νομισματική ἐξέλιξη ἐπέφερε αἰσθητές μεταϐολές τῶν πραγματικῶν τιμῶν συναλλάγματος ἔναντι τῶν ἐπισήμων ἰσοτιμιῶν στίς σχέσεις μεταξύ τῶν Κρατῶν μελῶν. Ὑπό τίς συνθῆκες αὐτές, ἡ λογιστική μονάδα πού χρησιμοποιεῖται στό κοινό δασμολόγιο ἀνταπεκρίνετο ὅλο καί λιγότερο στήν οἰκονομική πραγματικότητα. Ἐν τούτοις, μόνο πρός τό 1974 ἡ νομισματική ἐξέλιξη ὡδήγησε σέ αἰσθητές καί εὐδιάκριτες ἀνισότητες κατά τήν ἐφαρμογή τῶν δασμολογικῶν διατάξεων.

12 Τόν Δεκέμϐριο τοῦ 1971, μέ τήν λεγομένη «Smithsonian» συμφωνία, καθωρίσϑησαν στήν Οὐάσιγκτον κεντρικές τιμές καί συγχρόνως νέα σημεῖα ἀναφορᾶς. Ἀλλά, μετά τήν ἄνοδο τῶν τιμῶν τῶν προϊόντων πετρελαίου τό 1973, τό σύστημα ἐκλονίσϑη. Στό πλαίσιο τοῦ Διεθνοῦς Νομισματικοῦ Ταμείου, οἱ προσπάϑειες γιά τήν ἀναμόρφωση τοῦ νομισματικοῦ συστήματος ἀνελήφϑησαν πολύ ἐνωρίς· δέν κατέστη, ὅμως, δυνατόν νά περαιωϑοῦν πρό τῆς 1ης Ἀπριλίου 1978. Τότε μόνο ἄρχισε νά ἰσχύει ἡ τροποποίηση τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Διεθνοῦς Νομισματικοῦ Ταμείου καί μόνο μέ τόν τρόπο αὐτόν τό διεθνές νομισματικό σύστημα ἐπανεῦρε ἕνα σημεῖο ἀναφορᾶς, ἤτοι τά νέα εἰδικά δικαιώματα ἀναλήψεως.

13 Ἀπό τό 1975, ἡ Ἐπιτροπή καί τό Συμβούλιο προετοίμασαν τήν ὁδό γιά τήν προοδευτική εἰσαγωγή μιᾶς νέας λογιστικῆς μονάδος, δηλαδή τῆς μονάδος «καλάθι». Ἡ Ἐπιτροπή ὑπέβαλε στό Συμβούλιο, τόν Ὀκτώβριο τοῦ 1976, πρόταση κανονισμοῦ περί τῆς ΕΛΜ (εὐρωπαϊκῆς λογιστικῆς μονάδος). Γιά τήν πρόταση αὐτή, πού ἐστηρίζετο κυρίως στά ἄρθρα 209 καί 235 τῆς συνθήκης, ἐζητήθη ἡ γνώμη τοῦ Κοινοβουλίου καί τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου. Μόλις τόν Νοέμβριο τοῦ 1978 ἐξεδόθη ἀπό τό Συμβούλιο ὁ κανονισμός 2800/78, ὁ ὁποῖος εἰσήγαγε νέο σύστημα μετατροπῆς γιά τόν ὑπολογισμό τῶν εἰδικῶν δασμῶν.

14 Μεταξύ τοῦ 1968 καί τοῦ 1978, τό Συμβούλιο ἐξέδιδε τό κοινό δασμολόγιο ἐτησίως μέ ὁρισμένες τροποποιήσεις, ἀπό τίς ὁποῖες ἡ μόνη τροποποίηση τοῦ γενικοῦ κανόνος C.3, ἡ ὁποία ἐπῆλθε στό τέλος τοῦ ἔτους 1972, ἀφοροῦσε τήν προσθήκη μιᾶς ἀναφορᾶς στά ἐθνικά νομίσματα τῶν νέων Κρατῶν μελῶν κατά τήν προσχώρηση τῆς Δανίας, τῆς Ἰρλανδίας καί τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, μέ οὐσιαστική ἰσχύ ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1973.

15 Τό ἐρώτημα πού ὑπεβλήθη ἀποτελεῖται ἀπό δύο σκέλη: τό πρῶτο ἀνάγεται στό κῦρος τοῦ κανόνος C.3, ἐνῶ τό δεύτερο στήν ἑρμηνεία του. Πρέπει πρῶτα νά δοθεῖ ἀπάντηση στό δεύτερο σκέλος, δεδομένου ὅτι ζήτημα κύρους τῆς ἐν λόγω διατάξεως τίθεται μόνο σέ περίπτωση ἀπορρίψεως τῆς προτεινομένης ἑρμηνείας.

Ἐπί τῆς ἑρμηνείας

16 Ἐρωτᾶται ἄν ἡ ὑπό ἐξέταση διάταξη δύναται νά ἑρμηνευθεῖ, ὅσον ἀφορᾶ τίς ἀνωτέρω περιγραφεῖσες περιστάσεις, κατά τρόπο ὥστε, γιά τόν προσδιορισμό τοῦ ποσοῦ τῶν εἰδικῶν δασμῶν στό σύνολο τῆς Κοινότητος, ἔπρεπε νά λαμβάνεται ὑπ' ὄψη μόνο ἡ σχέση πού διετήρησε ἐν ἰσχύι ὁ κανόνας C.3 ὡς πρός τό ἀσθενέστερο νόμισμα, δηλαδή, κατά τήν ἐποχή ἐκείνη, τήν ἰταλική λιρέτα, ἐνῶ στά ἄλλα Κράτη μέλη οἱ εἰδικοί δασμοί ἔπρεπε νά ὑπολογίζονται διά μετατροπῆς σέ ἐθνικό νόμισμα τοῦ ποσοῦ πού ἔχει προηγουμένως προσδιορισθεῖ κατά τόν ἀνωτέρω τρόπο σέ ἰταλικές λιρέτες μέ τήν πραγματική τιμή συναλλάγματος.

17 Ὅσο θεμελιώδης καί ἄν εἶναι γιά τήν ἐλεύθερη κυκλοφορία τῶν ἐμπορευμάτων καί τήν ἐγκαθίδρυση τῆς τελωνειακῆς ἑνώσεως ἡ θέσπιση κοινοῦ δασμολογίου, συνεπαγομένου ὁμοιόμορφες ἐπιβαρύνσεις κατά τήν εἴσοδο ἐμπορευμάτων στήν Κοινότητα, ὁπουδήποτε καί ἄν ἐντοπίζεται γεωγραφικῶς τό σημεῖο εἰσόδου τους ἡ προτεινομένη ἑρμηνεία δέν δύναται νά γίνει δεκτή.

18 Ἀπό αὐτό τοῦτο τό κείμενο τοῦ κανόνος C.3 προκύπτει ὅτι προβλέπει ρητῶς ἀναφορές σέ ἕξι (καί κατόπιν σέ ἐννέα) συγκεκριμένα νομίσματα καί ὅτι δέν δύναται νά ἑρμηνευθεῖ ὑπό τήν ἔννοια ὅτι ἐπιτρέπει, παρά ταῦτα, νά ἀγνοηθοῦν ὅλες αὐτές οἱ ἀναφορές καί νά διατηρηθεῖ μόνο ἐκείνη πού συνεπάγεται σέ κάθε δεδομένη στιγμή τό μικρότερο ποσό δασμῶν.

19 Ἐξ ἄλλου, μία τέτοια ἑρμηνεία ἀνταποκρίνεται ἀκόμη λιγότερο στούς σκοπούς τοῦ κοινοῦ δασμολογίου, πού εἶναι συγχρόνως δημοσιονομικοί καί οἰκονομικοί, ἀπό ὅσο ἡ γραμματική ἑρμηνεία τοῦ κανόνος C.3. Ἡ προτεινομένη ἑρμηνεία, καθορίζοντας τούς δασμούς στό κατώτατο ἐπίπεδο, ὑπάρχει κίνδυνος νά ἔχει ἐντελῶς ἀρνητικές ἐπιπτώσεις σέ ὁρισμένους οἰκονομικούς τομεῖς στήν Κοινότητα, δεδομένου ὅτι τό ἐπίπεδο τῶν δασμῶν ἔχει ὑπολογισθεῖ κυρίως βάσει τῶν οἰκονομικῶν αὐτῶν ἀναγκῶν. Ἡ προτεινομένη ἑρμηνεία θά εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νά μειωθοῦν κατά τρόπο μή οἰκονομικῶς δικαιολογημένο οἱ εἰδικοί δασμοί, πού εἶχαν ἀρχικῶς καθορισθεῖ σέ ἐπίπεδο, τό ὁποῖο παρεῖχε ὁρισμένο βαθμό προστασίας στά ἀνταγωνιστικά κοινοτικά προϊόντα, καί νά μειωθεῖ συνεπῶς ἡ σκοπηθεῖσα προστασία.

20 Ἑπομένως, ἡ προτεινομένη ἑρμηνεία δέν δύναται νά γίνει δεκτή.

Ἐπί τοῦ κύρους

21 Κατά τήν προσφεύγουσα, ἡ ἀκυρότης τῆς ἐν λόγω διατάξεως δέν ἀπορρέει αὐτομάτως ἀπό τήν ὕπαρξη διαφορῶν, πού ἔχουν βαθμιαίως αὐξηθεῖ, μεταξύ τῶν τιμῶν μετατροπῆς πού ὁρίζονται στόν κανόνα C.3 καί τῶν πραγματικῶν τιμῶν. Ὑποστηρίζεται ὅτι, μή διορθώνοντας ἐγκαίρως τίς διαπιστούμενες διαφορές ἀφ' ἧς στιγμῆς ἔλαβαν ὁρισμένη ἔκταση, τό Συμβούλιο παρεβίασε τίς ἀρχές πού ἀποτελοῦν τήν βάση τῆς τελωνειακῆς ἑνώσεως, καθώς καί τήν γενική ἀρχή τῆς ἴσης μεταχειρίσεως.

22 Δεδομένου ὅτι κατά τό παρόν στάδιο ὁλοκληρώσεως τά Κράτη μέλη διατηροῦν βασικά τίς ἐξουσίες τους σέ νομισματικά θέματα, ἡ χρήση τοῦ μηχανισμοῦ τῶν εἰδικῶν δασμῶν στό πλαίσιο τοῦ κοινοῦ δασμολογίου συνεπάγεται ἀναποφεύκτως ὁρισμένες διαφορές στήν ἐπίπτωση τῶν ἐφαρμοζομένων δασμῶν.

23 Δέν δύναται νά ἀποκλεισθεῖ ὅτι, ἄν τό Συμβούλιο διετήρει ἠθελημένως νομισματικές καταστάσεις ἀσυμβίβαστες πρός τήν τελωνειακή ἕνωση καί τήν ἴση μεταχείριση, θά παρεβίαζε τίς ἀρχές πού ἐπικαλεῖται ἡ προσφεύγουσα, ἐφ' ὅσον ἀπεδεικνύετο ὅτι εἶχε στήν διάθεσή του ὅλα τά στοιχεῖα μιᾶς ἐξισορροπημένης λύσεως.

24 Ἀπό τά στοιχεῖα πού ἔχει τό Δικαστήριο δέν προκύπτει ὅτι συνέτρεχε τέτοια περίπτωση κατά τήν περίοδο 1974-1978, ἡ ὁποία ἐχαρακτηρίζετο ἀπό ἀβεβαιότητα ὡς πρός τήν μετέπειτα νομισματική ἐξέλιξη. Ὑπό τίς περιστάσεις αὐτές, οἱ δισταγμοί τοῦ Συμβουλίου ὅσον ἀφορᾶ τήν προσαρμογή τῶν κοινοτικῶν διατάξεων στήν νέα κατάσταση ἐξηγοῦνται ἀπό τήν δυσχέρεια ἐξευρέσεως, ὄχι μόνο στόν τελωνειακό, ἀλλά καί σέ ἄλλους τομεῖς, κριτηρίων πού θά ἐπέτρεπαν τήν καθιέρωση βεβαίων τιμῶν μετατροπῆς.

25 Πρέπει νά ὑπομνησθεῖ ὅτι ἐχρειάσθησαν ἑπτά σχεδόν ἔτη, μέχρι τῆς 1ης Ἀπριλίου 1978, γιά τήν ἀναμόρφωση τοῦ νομισματικοῦ συστήματος τοῦ Bretton-Woods καί ὅτι, ἐν ὄψει τῶν ὅρων τῆς συμφωνίας GATT (γενικῆς συμφωνίας δασμῶν καί ἐμπορίου), οἱαδήποτε μονομερής μεταβολή ἐκ μέρους τῆς Κοινότητος τῶν νομισματικῶν ἰσοτιμιῶν πού χρησιμοποιοῦνται γιά τήν μετατροπή εἰδικῶν δασμῶν, χωρίς νά ἔχουν καθιερωθεῖ νέες ἰσοτιμίες στό πλαίσιο τοῦ Διεθνοῦς Νομισματικοῦ Ταμείου, ἐνεῖχε τόν κίνδυνο νά δημιουργήσει δυσχέρειες μέ τούς ἐμπορικούς ἑταίρους τῆς Κοινότητος.

26 Ὑπό τίς συνθῆκες αὐτές, δέν προκύπτει ὅτι, ἀναμένοντας τό τέλος τῶν διαπραγματεύσεων πού διεξήχθησαν τό 1978 ἐντός τοῦ Διεθνοῦς Νομισματικοῦ Ταμείου γιά τήν τροποποίηση τοῦ κανόνος C.3, τό Συμβούλιο παρεβίασε τήν συνθήκη. Ἑπομένως, ἡ ἀπάντηση στό πρῶτο σκέλος τοῦ ἐρωτήματος πρέπει νά εἶναι ἀρνητική.

27 Κατά συνέπεια, στό ἐρώτημα πού ὑπεβλήθη ἀπό τό Finanzgericht τοῦ Ἀμβούργου προσήκει ἡ ἀπάντηση ὅτι ἀπό τήν ἐξέταση τοῦ γενικοῦ κανόνος C.3 τοῦ τίτλου I τοῦ πρώτου μέρους τοῦ παραρτήματος τοῦ κανονισμοῦ 2500/77, τῆς 7ης Νοεμβρίου 1977, δέν προέκυψαν στοιχεῖα ἱκανά νά ἐπηρεάσουν τό κῦρος του καί ὅτι ὁ κανόνας ἔπρεπε νά ἐφαρμόζεται κατά τρόπον ὥστε, στήν περίπτωση εἰσαγωγῆς σέ Κράτος μέλος μέ ἰσχυρό νόμισμα, οἱ δασμοί πού ἐξεφράζοντο σέ λογιστικές μονάδες ἔπρεπε νά μετατρέπονται στό ἐθνικό νόμισμα τοῦ Κράτους μέλους στό ὁποῖο ἐπραγματοποιήθη ἡ εἰσαγωγή, σύμφωνα μέ τόν κανόνα, καί νά μή περιορίζονται μέχρι τοῦ ποσοῦ πού θά ὀφείλετο σέ περίπτωση εἰσαγωγῆς στό Κράτος μέλος μέ τό ἀσθενέστερο νόμισμα.

Ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων

28 Τά ἔξοδα στά ὁποῖα ὑπεβλήθησαν τό Συμβούλιο τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων καί ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, πού κατέθεσαν παρατηρήσεις στό Δικαστήριο, δέν ἀποδίδονται. Δεδομένου ὅτι ἡ παροῦσα διαδικασία ἔχει ὡς πρός τούς διαδίκους τῆς κυρίας δίκης τόν χαρακτήρα παρεμπίπτοντος, πού ἀνέκυψε ἐνώπιον τοῦ ἐθνικοῦ δικαστηρίου, σ' αὐτό ἐναπόκειται νά ἀποφανθεῖ ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων.

Διά ταῦτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

κρίνοντας ἐπί τοῦ ἐρωτήματος πού τοῦ ὑπέβαλε τό Finanzgericht τοῦ Ἀμβούργου, μέ διάταξη τῆς 15ης Ὀκτωβρίου, ἀποφαίνεται:

Ἀπό τήν ἐξέταση τοῦ γενικοῦ κανόνος C.3 τοῦ τίτλου I τοῦ πρώτου μέρους τοῦ παραρτήματος τοῦ κανονισμοῦ 2500/77 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 7ης Νοεμβρίου 1977 (ABl. L 289, σ. 1), δέν προέκυψαν στοιχεῖα ἱκανά νά ἐπηρεάσουν τό κῦρος του, καί ὁ κανόνας ἔπρεπε νά ἐφαρμόζεται κατά τρόπον ὥστε, στήν περίπτωση εἰσαγωγῆς σέ Κράτος μέλος μέ ἰσχυρό νόμισμα, οἱ δασμοί πού ἐξεφράζοντο σέ λογιστικές μονάδες ἔπρεπε νά μετατρέπονται στό ἐθνικό νόμισμα τοῦ Κράτους μέλους στό ὁποῖο ἐπραγματοποιήθη ἡ εἰσαγωγή, σύμφωνα μέ τόν κανόνα, καί νά μή περιορίζονται μέχρι τοῦ ποσοῦ πού θά ὠφείλετο σέ περίπτωση εἰσαγωγῆς στό Κράτος μέλος μέ τό ἀσθενέστερο νόμισμα.

	Mertens de Wilmars	Bosco	Touffait
Due	Pescatore	Mackenzie Stuart	O'Keeffe
Koopmans	Everling	Χλωρός	Grévisse

Ἐδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβούργο στίς 3 Φεβρουαρίου 1982.

Ὁ γραμματεύς

A. Van Houtte

Ὁ πρόεδρος

J. Mertens de Wilmars